

**Cal
CANTER**

Tajuplný Tofirit

Přeložil Jaroslav Kuřák

**IVO ŽELEZNÝ
PRAHA**

Na Zemi, dobyté kosmickými invazory Gianty, zavádí Ren Dhark s posádkou své kosmické loď pořádek. Lidstvo, ovlivněné neznámými paprsky, se postupně probírá z otupělosti. Zavládne chaos a násilí. Za této nepřehledné situace spřádá jistý velice schopný muž, Norman Dewitt, plány na převzetí absolutní moci. Zajistí si pomoc Robonů, lidských navrátilců z mateřské planety Giantů. K provedení svých úmyslů by se ovšem nejdříve musel zbavit Rena Dharka a jeho kosmických veteránů...

* * *

„Neuvěřitelné!“ Jeden z radistů pařížské stanice sáhl po tlačítku videofonu.

„Něco zvláštního?“ zeptal se vedoucí směny, jenž právě stál nad ním.

Sklonil se a jeho cvičené oko na obrazovce ihned rozeznalo, o čem je řeč. „Letí moc rychle,“ konstatoval „A kromě toho se nedrží pravidel civilního provozu. Zjistěte u prostorového dohledu jeho totožnost.“

„V pořádku,“ řekl mladík a znovu stiskl tlačítko videofonu. Na obrazovce se objevil muž v uniformě.

„Prostorový dohled...,“ ohlásil se muž.

„Výrazné porušení vzdušného prostoru,“ informoval ho pozorovatel, a udal souřadnice vznášedla, přibližujícího sek městu. „Potřebuj u totožnost...“

Muž v uniformě kývl a uložil souřadnice lodi do počítače, jenž sledoval a kontroloval prostor kolem Paříže o průměru 200 kilometrů až do výšky 2 000 metrů. Z přístroje vyklouzla fólie s informací.

„No? Tak kdo je to?“ ptal se radista.

Muž z dozoru se zašklebil. „Tak na toho zapomeň...“

„Jak to? Pilot přece jednoznačně překročil...“ „

„to je možný. Ale snad bys nechtěl udat Normana Dewitta? Nebo myslíš, že bys tím něčeho docítil?“

„Jo tak. To jsem nevěděl. Když je to teda Dewitt...“

„Osobně,“ zakřehčil se dozorčí a vypnul spojení

Kdo by neznal Normana Dewitta, Dharkova zmocněnce pro euroasijskou oblast, mladého, energického a vysoce schopného

manažera! Usídlil se v pařížském hotelu King Size a ihned se dal do díla. Patřil k nejdůležitějším osobnostem Země.

Mladý radista ho dokonce obdivoval, ale přece jen mu kdesi v hloubi duše hlodala nespokojenost s tím, jak je Dewitt zcela otevřeně zvýhodňován oproti ostatním lidem. Skutečně nutně spěchal? Nebo jen zneužil svého postavení? Že by už to bylo zase tak, že mocní a silní stojí mimo dosah zákona?

Mladý radista se rozhodl pro zkoušku.

Když kolem něj opět procházel vedoucí směny, zeptal se: „Měl bych na vás dotaz.“

„Ven s ním, chlapče.“

„To vznášedlo...“

„Co je s ním? Zjisti totožnost a napiš hlášení.“

„Patřilo Dewittovi,“ řekl a napjatě sledoval tvář svého nadřízeného. „Jo táák. Tak na to zapomeň. No, v každém případě seš dobrej pozorovatel. „

„A proč o něm nemám psát hlášení? Vždyť se provinil proti dopravním předpisům!“

Vedoucí směny pokýval hlavou. „Pojď se mnou, něco ti povím.“ A vzal mladíka do své kanceláře, kde mu vysvětlil, že by jeho hlášení stejně skončilo někde v koši, že Dewitta takové drobnosti stejně nezajímají a že široko daleko není takový pán který by, Dewitta přivedl k zodpovědnosti. Proč taky? „Nech ho, ať si dělá, co chce,“ dokončil směnař svoji řeč, ale v duchu si říkal, že bude mladíka muset trochu hlídat. Bojovníci za právo a spravedlnost bývají pro své nadřízené zdrojem obtíží.

Když se mladý radista vracel na pracoviště, přímo fyzicky pociťoval, jak v něm roste nevysvětlitelná nedůvěra vůči Dewittovi.

* * *

Vznášedlo, o kterém byla řeč, právě přistávalo na střeše hotelu King Size. Rudě orámovaný čtverec patřil Dewittovi. Vysoký, dobře vypadající muž vyskočil z lodi a krátce se rozhlédl. Pak sáhl pro tenké černé desky, přátelsky kývl na přispěchavšího hlídače přistávací plochy a vykročil k osobnímu výtahu, jenž ho doveze do jeho soukromých místností.

Cestou poklepal liftboyovi na rameno a chlapec byl šťastím bez

sebe. Tenhle Dewitt, to bylo něco jiného než Dhark, který se člověku ukázal nanejdýš na obrazovce televizoru!

Dewittovo soukromé apartmá zaujímal celé 148. patro obrovitého hotelu. Metropole Evropy mu ležela u nohou, nebo jinak řečeno jako na dlani..

Dewitt vystoupil z výtahu, jehož dvěře se pak zasunuly do stěny z jihoamerického dřeva a nikdo by je jen tak nenašel, jak dobře byly zamaskovány.

A Dewitt se pak začal chovat tak, že by to u nestranného pozorovatele vzbouzelo podezření: pravačkou přejížděl přes nosný sloupek knihovny a levou hmatl po hřbetu jedné z knih. Ukazováčkem přejel přes třetí písmeno titulu. Třikrát zleva doprava a jednou opačně. Pak, sáhl nahoře po vrcholu, hřbetu a sklopil ho.

Za ním se objevila lišta s řadou spínačů a tlačítek.

Dewitt dvě z nich stiskl. Na liště se rozsvítilo drobné zelené světélko. Dewitt zvedl levou ruku tak, aby světélko ozářilo jeho manžetový knoflík. To, co vypadalo jako smaragd, byl ve skutečnosti kódový krystal, jehož atomová struktura byla naladěna na vlnovou délku světélka. Teprve když byla splněna i tato poslední podmínka, zábrany vchodu do tajných prostor se uvolnily.

Část stěny ujela do strany a za ní se objevily úzké dveře. Zároveň se automaticky uzavřely veškeré dveře do soukromého Dewittova patra. Na stole jeho sekretářky Corinne Durieuové se rozsvítilo světlo, které oznamovalo, že šéfa nelze v žádném případě rušit.

Krásná černovláška se usmála. Světélko se rozsvěcovalo poměrně často.

Že by dámská návštěva?

Pak už o tom neuvažovala. Přesně tak, jak si to Dewitt představoval. Sekretářky nemají mít příliš velkou fantazii...

Její šéf mezitím stál v úzké místnosti, přeplněné informačními přístroji. Nejprve prostudoval záznamy ochranného automatu. Ne, během jeho nepřítomnosti v jeho soukromých prostorách nikdo nebyl.

Potom s uspokojením zjistil, že v noci přišlo po tajné frekvenci několik zpráv. Vložil záznamy do dekodéru, uvelebil se v pohodlném křesle a nasadil si sluchátka. Pak stiskl start záznamníku.

Okamžitě zazněl mužský hlas.

„Tady číslo 79 čárka tři, oddělení Cent Field. Bílý bude se svojí lodi ještě delší dobu pryč. Jak jsme zjistili, HOPE zatím nenalezl. Podle všeho neví nic o plánu a netuší ani pravé souvislosti. Jinak žádné změny situace. Žádné projevy nedůvěry vůči číslu jedna. Konec.“

Bílý - to bylo krycí jméno pro Rena Dharka. Takže se ho podařilo odlákat co nejdále od Země.

Číslo jedna byl Dewitt. Tak ho nazývali jeho agenti, aniž by tušili, kdo číslem jedna je. A číslo jedna si mimoděk vzpomněl, co by se stalo, kdyby ho tady v jeho tajném úkrytu někdo našel: poslední pojistkou byla bomba o síle 1000 tun TNT. Ta by vyhodila do vzduchu polovičku Paříže a změnila ji v prach. Nikdo by se nikdy nedozvěděl, oč se tady hrálo.

A Dewitt hrál vysokou hru. Ozval se další agent.

„Číslo 204 čárka devět. Zpráva pro číslo jedna. Bílý dočasně odvolal vedoucího studijního projektu Giantský pohonný agregát, Arca Doorna, a vzal ho sebou na loď. Nastaly neshody ohledně experimentu. Bílý se v případě neúspěchu obával katastrofy v zařízení na Bananas. Další pokusy až do odvolání zakázal. Práce se zastavily, dokud se nevrátí Doorn. Jinak nic nového. Konec.“

Dewitt na chvíli zvažil, zda se má snažit získat vášnivého technika Doorna na svoji stranu.

Pak se ozvala třetí zpráva.

„Číslo šestnáct čárka tři pro číslo jedna. Situace v Austrálii, na Novém Zélandu a v Tasmanii se uklidnila. Lidé Bílého zneškodnili separatisty. Zvláštní upozornění: brali ohled na životy protivníků.“ I přes věcný způsob popisu zazněl z tónu agentova hlasu posměch. Muž pokračoval: „Obecně je Bílý mezi obyvateli slaven jako osvoboditel.

Mezi intelektuály a bývalými politiky tomu tak ale není. Tam mají Bílého, za diletantu, kterému přeje štěstí. Nicméně další snahy o autonomii neznáme. Nadále se tu lidé snaží odstranit následky invaze Giantů. Konec.“

„Mmmm.“ Dewitt měl na Dharka svůj názor, ale nikomu ho neprozrazoval. Byl přesvědčen o Dharkových kvalitách a nechtěl ho podceňovat. Každopádně však byl přesvědčen, že ho ve vhodnou chvíli dokáže přehrát. I kdyby neměl brát příliš velké ohledy.

Dewitt si Dharkovu humánnost vysvětloval jako slabost.

Pohrdal muži, kteří v případě nutnosti neuměli jít přes bezpočet mrtvol. Dewittovi nezáleželo na jednotlivcích. Na mravencích, číslech na nějaké listině... Ti smějí pouze sloužit velikánům a když začnou překážet, pryč s nimi!

Bývalý šéfmanažer by také dobrým hercem. Své pravé myšlenky dokonale skrýval a navenek vystupoval jako přívětivý, ohleduplný džentlmen.

Ale jen navenek.

Čtvrtá zpráva.

„Číslo 118 čárka čtyři pro číslo jedna. Ve štábu Bílého na Alamo Gordo nic nového. Výcvik Robonů na kosmických lodích má být ihned zastaven. Dva důvody: za první - vzpoury na zmizelých lodích VEGA, ARCTUR a TRIFID. Za druhé - stoupající nedůvěra vůči Robonům ze strany šéfa bezpečnosti Eylerse. Bílý stále ještě není přesvědčen, ale už pochybuje. Jeho návrat nejistý, zatím do tří až pěti dnů. Konec.“

Dewitt byl spokojen. Vše probíhalo podle plánu. Ale než přijde rozhodující úder, bude zapotřebí ještě spousty práce.

Uvedl přístroje do stavu pohotovosti a opustil tajnou místnost. Knihovna se za ním uzavřela tak, že by v ní nikdo žádný tajný vchod nemohl tušit, natož hledat.

Dewitt odešel do koupelny, učesal se, prohlédl se v zrcadle, jak je upraven, a pak použil parfém, jehož vůni všichni v domě dobře znali. I na těchhle věcech mu záleželo, a proto na ně kladl důraz. Z vypočítavosti. Kdo byl elegantní, upravený a vymydlený, od toho se nečekalo žádné násilí. Výhody překvapení byly tedy stále na jeho straně.

S uzavřením tajného vchodu se otevřely dveře do Dewittovy pracovny a zhaslo světlo na stole u sekretářky. Šéf byl tedy opět dosažitelný. Stiskla tlačítko číslo jedna.

„Dobré jitro, pane Dewitte,“ usmála se z obrazovky videofonu. Kladla důraz na slovo „pane“, aby zdůraznila fakt, že ještě nedávno bývaly dny - i když jich nebylo mnoho - kdy mu směla říkat Normane.

„Je čas na konferenci s vedoucími oddělení. Pánové již čekají. I pan Shanton je tu.“ Tentokrát toho pána zdůraznila pohrdlivě. Dharkův muž Chris Shanton se jí nelíbil. Obrovitý medvěd s čelní pleší a svým pralesním vousiskem do decentního prostředí kolem

Dewitta nezapadal. Navíc měl Shanton neustále s sebou psího robota Jimmyho, k nerozeznání podobného skotskému teriéroví. Jeho pán si nedávno dovolil vtip: poslal Jimmyho, aby skočil sekretářce do klína, zaštěkal, zavrtěl ocasem, ale pak také zazvonil, zaklapal a vydal zvuk vzdálené bouře. Shanton se mohl potřhat smíchy.

„Díky, Corinne,“ odvětil Dewitt. „Hned přijdu.“

Za chvíli Dewitt vstoupil do konferenční místnosti. Spatřil Shantona a v duchu poděkoval Dharkovi, že mu poslal takového nemotoru a hrubiána. Odhadoval Shantona podle jeho vzezření a tomu přiměřoval i odhad Shantonovy inteligence. Byla to však chyba. Stejná chyba, jakou bylo podceňovat schopnosti psího robota Jimmyho.

* * *

Paul Renoir se neklidně vrtěl na lůžku. Po tváři mu stékal pot a dýchal jen přerývaně.

Malá obyvatelná kupole, kterou sdílel ještě s několika dalšími muži, stála v rozlehlé strojní jeskyni na Deluge na planetě Hope.

Metalurg Renoir se prozatím přestěhoval z města kolonistů Cattanu, aby se mohl pokud možno důsledně věnovat výzkumu tajuplného tofiritu. Tento těžký kov zcela ovládl jeho ctižádost.

Tato rudě zářící hmota byla objevena na kontinentu čtyři planety Hope. Byla nalezena v dole, který tu zřejmě před tisíci lety vybudovali stavitelé POINT OF, jimž kolonisté říkali Tajemní. Jejich zásluhou stál na Deluge třicet kilometrů dlouhý a 900 metrů vysoký gigantický průmyslový dóm. Ukrýval obrovité stroje, jejichž význam a činnost se z valné většiny dosud nepodařilo určit.

Vedle průmyslového dómu stála strojová jeskyně o rozměrech 823 metrů šířky a 97 metrů výšky. I tady byly nějaké stroje, avšak šlo většinou o měřicí a zpracovatelské přístroje.

Tady pracoval pod Renoirovým vedením tým, studující tofirit. Studovaný kov získal název podle jména vědce Ahmeda Tofira, jenž ho objevil na planetě Jump.

„Tofirit.“ Paul Renoir promluvil ze spaní. „Tofirit.“

Ahmed Tofir, jenž na pokusech spolupracoval, se vztyčil na lůžku a pohlédl na Renoira. Pak si zase lehl a snažil se nalézt ztracený spánek. I on už byl přepracován. Tofirit nešlo obrábět ani pomocí přístrojů Tajemných. Takže se stále ještě nepřišlo na jeho

specifické vlastnosti.

Znali pouze jeho specifickou váhu - měla neuvěřitelnou hodnotu 481.

Renoir se ve snu viděl, jak stojí před jednou z plastikových kupolí na kontinentu čtyři a jak se dívá na uzamčené vchody do dolů. V duchu toužil spatřit zásoby tofiritu. Vznese se, pronikl stěnou kupole a klesal k ústí šachty. Jeho vůle jej nesla dolů do hloubky... V hloubce 1 400 metrů se objevila ložiska tofiritu. Tento kov musel být velice důležitý, když ho Tajemní těžili. Civilizace, která tolik uměla, by se přece jinak nezhazovala s nějakou středověkou těžbou v dolech.

Tady bylo to tajemství.

Renoir ho toužil rozluštit. Ale jak mohl proniknout do duše hmoty, kterou nebylo možno nijak zpracovat? Ani horkem, ani řezem ultrapaprsků.

Metalurg stál ve snu před rudou stěnou tofiritu. Přejížděl přes ni dlaněmi. Dokonale hladká plocha, dokonale homogenní...

Byl tam opravdu sám?

Ne!

Padesát metrů od něj vyjel ze stěny příšerný stroj na pásech, obložený nejrůznějšími přístroji.

Beruška.

Renoir znal tento ironicky nazvaný stroj z vyprávění Arta Hookera a Ohio Kida. Ti dva tohle monstrum pozorovali při práci. Jeho nástroje zacházely s ultratvrdým tofiritem jako s blátem.

Pak se zaktivovali i oba roboti, nalezení ve štole, nasedli na berušku a všichni zmizeli v tofiritové stěně. Umožnilo jim to intervalové pole, jaké bylo možno vytvořit i kolem POINT OF a Blesků. Nikdo netušil, kam beruška odjela.

A teď tu zase byla.

Pomalů, číhavě, jista si svou kořistí, vyjížděla z těžkého kovu. Žhnoucí reflektory mířily proti Renoirovi. Na hřbetě stroje se vztyčili dva roboti. I jejich zelené oči si zaměřily bezbranného člověka.

Renoir zděšeně škubal pažemi.

Marně.

A pak se to stalo...

Renoir pocítil, jak mu tuhnou konečky prstů, pak celé prsty...

zahleděl se na ně: stával se z nich tofirit!

Ten proces bude pokračovat a nakonec zasáhne celé jeho tělo! Beruška to věděla. Čekala, až se z vědce stane tofiritová figura, kterou pak zpracuje a stvoří z ní něco příšerného.

Renoirovo tělo se otřásalo hrůzou. Neviděl kolegu Tofira, jak se nad ním starostlivě sklání. Byl pořád ještě v dole a sledoval přibližující se berušku, připomínající smrt v podobě strojní zrůdy.

Cockcroft!

Zvolání přicházelo odněkud z dolu. Renoir věděl, že patří jemu. Někdo mu nabízel pomoc. Záchranu!

Cockcroft!

Volání bylo stále zřetelnější a přibližovalo se. I beruška si ho všimla. Zavěťřila zachránce a posunula se blíž k Renoirovi. Vpředu se rozevřely strašlivé kleště a chňapaly po Renoirovi.

Cockcroft!

V tu chvíli se prsty vrátily do podoby z masa a kostí. Byl zachráněn. Zázračné slovo Cockcroft ho vysvobodilo ze strnutí. Otočil se a prchal pryč. Beruška ho pronásledovala. Přímo cítil, jak ji má v patách. Přibližovala, se a ty obrovité kleště mu přecvaknou krk jako stéblo slámy.

Nedokázal utéct. Cítil to. Ale pak přišlo zase kouzelné slovo. Cockcroft!

Renoir ho řval z plna hrdla. „Cockcroft! Cockcroft!“

Pak ho beruška dohnala. Cítil ty kleště ve tváři. Z posledních sil vykřikl.

Pleskající pohlavky přes tváře ho konečně probraly z hlubokého spánku. Vykuleně hleděl do dobře známých obličejů Tofira a ostatních druhů. Jen pomalu si uvědomoval, co se stalo.

Byl to sen.

Pouhý sen.

Propocení na kůži a totálně vyčerpaný zíral kolem sebe.

„Proboha, Renoire, jste nemocný?“ zeptal se Ahmed Tofir a posadil se na okraj Renoirova lůžka. „Řval jste jakoby vás na nože brali. Co se vám to zdálo? A proč jste pořád křičel *Cockcroft*?? Myslel jste tím někoho osobně, anebo jste měl na mysli známý fyzikální zkušební proces?“

Renoir měl ještě stále spoustu práce se zaháněním snu. Z koutku úst mu vytékaly sliny. Krátce vysvětlil, co se mu zdálo.

Už to bude v pořádku,“ řekl nakonec. ..Omlouvám se, že jsem vás tak vyděsil.“

Ostatní něco zabručeli a ulehli ke spánku.

U Renoira zůstal jen Ahmed Tofir.

„Ten váš sen byl zajímavý..,“

„Přepjaté nervy,“ odvětil Renoir. ..Vezmu si hypnotikum, abych nerušil..“

„Mohlo to být víc než jenom sen.“

„Jak to myslíte?“

„No, třeba váš mozek našel řešení, zatímco jste spal“

„Nesmysl,“ namítl Renoir.

„Ale proč? Proč by vaše podvědomí nemohlo dál pracovat, zatímco vy spíte? „podvědomí údajně nikdy nespí...“

„Já vím.“

„Zkuste si vzpomenout,“ pokračoval Tofir. „Řešení může být nějak zakódováno...“

„...Mmmm,“ Renoir položil hlavu do dlaní.

„Jo!“ vykřikl po chvíli. Ulekaně položil ruku na ústa, protože se znovu ozvalo nespokojené mručení spáčů. ..Vážně by tam mohlo nějaké upozornění být,“ pokračoval šepem. „Po vyslovení slova Cockcroft tofirit změkl!“

„Přemýšlejme,“ pomáhal Tofir. ..Co znamená Cockcroft?“

Byla to jen řečnická otázka. Odpověď znal. Znal ji každý fyzik. „Hmota se zchladí tak, až přestane fungovat jakýkoliv elektrický odpor a nastoupí supravodivost. Zároveň se látka ozáří ultrazvukem,“ odvětil Renoir.

„Správně,“ pravil Tofir. ..Ale má to háček.“

„A sice?“

„Ještě nikdy se tímto způsobem nedoloval kov.“

Renoir se praštil do čela...No jistě! Půjde to! Jsem o tom přesvědčen! Půjde to! Díky, Tofire! Moc jste nám pomohl!“

„Snad vy?!“

Renoir zavrtěl hlavou a usmál se: „Ne já! To vy jste rozluštil můj sen. „

„Aspoň něco,“ usmál se Tofir a zabalil se do přikrývky. „Co budete dělat?“

„Musím o tom přemýšlet.“

„Měl byste se raději vyspat. Přemýšlejte o tom až zítra, „

namíтал Tofir, ale to už byl Renoir na nohou a vykročil ke vchodu z kupole.

* * *

Dharkova loď POINT OF se hnala nadsvětelnou rychlostí nekonečnými dálavami kosmu. Zvláštní meziprostor Interval ji přenášel navzdory celému Einsteinově kontinuu. Jeho zákony na loď neplatily. Proto mohla prstencovitá loď během minut urazit mnoho světelných let.

Nad řídicím pultem velínu se vznášela obrazová koule. Vystupovala vždy automaticky ze stěny, když se zapnuly pohonné agregáty.

„Pár věcí mi není jasných,“ řekl Dhark. „

„Co ti není jasný?“ zeptal se jeho přítel Dan Riker.

„Hlavně to s HOPE.“

„Co je na tom nejasného? HOPE měla přivést VEGU se vzbouřenou posádkou. Pravděpodobně upadla do léčky, kterou jí VEGA spolu s ARCTUREM a TRIFIDEM připravila. Doufejme jen, že Ralf Larsen a 210 mužů jeho posádky ještě žije.“

„Správně. Ale na to jsem nemyslel.“

„A na co teda?“

„Chci vědět, proč se posádky těch tří lodí vzbouřily!“ řekl Dhark a pohlédl do přítelových očí.

„Asi to udělali Roboni, co byli na palubě na výcviku.“

„Palubní počítač to taky tvrdí,“ mínil Dhark suše. Jeho opálená tvář kontrastovala s blondatými, nakrátko sestřiženými vlasy. „Ale bohužel nám nezodpověděl kardinální otázku.“

Riker poslouchal jen na půl ucha. Šéf strojovery Myles Congollon podával rutinní hlášení. „Na jakou otázku?“

„Kdo poštal Robony proti nám?“

„Roboni jsou vůbec divní.“

„Správně,“ přitakal Dhark. „Byli na rozdíl od zbývajících lidí zavlečeni na Robon a tam zůstali téměř normální... jedinou změnou jejich myšlení bylo, že slepě poslouchali Gianty...“

„Co o nich vlastně hlásil Eylers?“

„Nechal je všude na Zemi pozorovat. Nasbíraný materiál pak vyhodnotil a došel k zajímavým závěrům...“ Ren Dhark zkontroloval

kurz, jehož cílem bylo slunce Bellatrix. Pak pokračoval: „Roboni se cítí být něčím víc než obyčejnými lidmi. Ale jejich původní mimořádné schopnosti a rychlé reakce podle hlášení klesly téměř na průměr. Jenže právě tohle se mi nelíbí. Já...“ Dhark přestal a soustředil se na přístroje.

V kosmu se něco dělo. Pozoroval obrazovou kouli...

„Změna kurzu!“ vykřikl náhle Dhark. „S Bellatrix není něco v pořádku. Buď je to mnohem větší hvězda, než jsme si mysleli, nebo má podstatně větší vliv na hyperprostor než ostatní podobné hvězdy.“

Snížil rychlost.

Hvězdy kolem se ustálily a nabíraly jasnější obrysy.

Ale to byl jen začátek.

Pak se v obrazové kouli zablesklo. Muže ve velínu to oslnilo. Pak se zapojily světelné filtry a snížily intenzitu světla.

Dan Riker a Tino Grappa od zaměřovačů vykřikli naráz. Riker ukazoval na přístroje měřící intervalové pole. Bylo na 90 procent zatíženo cizí energií.

Grappa upozorňoval na zaměřovače.

„Bellatrix!“ křičel. „Je nebezpečně blízko. Jen dvanáct miliónů kilometrů odstup. Doporučuju okamžitou změnu kurzu!“

„Změnit kurz, Rene,“ volal Riker a, ukazoval na přístroj. „Intervalové pole zatíženo na 90 procent. Jestli se prolomí, sežehne nás žár slunce. Nevydrží to ani unitalový korpus lodi.“

Dhark k sobě strhl mikrofon a spojil se se strojovnou. „Congollone, podpořte intervalové pole veškerou energií, kterou máme k dispozici.“

Pokusíme se minout Bellatrix. Rychle. Jde o vteřiny.“

„Oukej,“ křikl Congollon.

Interval byl na chvíli zatížen na 100 procent. Pod přístrojem se rozblíkala kontrolka. Riker na to zíral a očima tlačil ručičku dolů. „Rene, neměli bysme snad...“

„Hotovo. Congollon dodal energii,“ ukázal Dhark na měřicí přístroj. Ručička kontroly intervalového pole klesla“na 80 procent. a kontrolka přestala blikat.

„Projektory intervalového pole jsou přetíženy,“ ozval se starostlivý Rikerův hlas.

„Myslím, že to zvládneme.“,

Dharkův hlas zněl střízlivě. Neprozrazoval výčitky, které si dělal pro vlastní chyby v řízení navigace. To on byl zodpovědný za celou loď.

„Congollon velínu,“ ozval se odborník na pohonné agregáty. „Kdy budeme moci odlehčit intervalové projektory? Začínají se přehřívat.“

„20 miliónů kilometrů,“ ohlásil Grappa. Muži si oddechli. Vzdálenost od žhnoucí atomové pece slunce narůstala.

„Sledujte ukazatel zatížení intervalového pole,“ odpověděl Dhark do strojovny. „Jděte s dodatečnou energií tak nízko, až zatížení zůstane konstantně na 95 procentech. S naším vzdalováním od slunce můžete následně ubírat energii. Myslím, že jsme to nejhorší zažehnali.“

Po chvíli se opět ozval Grappa.

„Cílová oblast dosažena.“

„Vidím,“ odpověděl Riker, vstal a přešel ke Grappovi. Spolu s ním sledoval zaměřovače. „Nikde nic,“ ohlásil pak.

„Ani jsem to nečekal. Bylo by to velké štěstí, kdybychom na bezcílně unášenou loď narazili ihned, konstatoval Dhark. „Když budeme mít smůlu, budeme muset prohledat oblast několika tisíc světelných let.“

„Pozdravpámbu,“ pravil Riker a vrátil se do křesla druhého pilota. „Grappo, pokuste se o všechno možné, abyste HOPE našel brzy. Posádka tam bude asi v zoufalé situaci.“

Grappa přitakal a pustil se do práce. Zaměřovače energie a hmoty nepřicházely díky stále ještě silnému vlivu slunce Bellatrix v úvahu. Zbýval jen distanční zaměřovač. Grappa ho zapnul na nejvyšší výkon a předvedl grimasu, která jasně ilustrovala stupeň jeho nadějí.

* * *

Ve strojové jeskyni na Deluge pokračovaly pokusy s tofiritem. Nebo spíš šlo o pokusy, jak pokračovat.

„Proč na tom ještě stále děláme?“ zeptal se jeden z vědců. „Pojďme raději spát.“

„Proč spát?“ zeptal se ho další ironicky.

„Protože se pak podstatně rychleji dostaneme k cíli.“

„Není možná?!“

„Ale je. Kolega Renoir na to káp. Ve snu se mu zjevila beruška a pošeptala mu řešení.“

Renoir se posměškům nijak nevěnoval.

„Zkusíme to s Cockcroftem,“ řekl. „A když ani tenhle způsob nepovede k úspěchu, stěhujeme se domů.“

Přípravy na pokus se rozběhly. Byly doprovázeny uzavíráním vysokých sázek na výsledek. Ubíhaly minuty. Muži plnili své úkoly naprosto bez zájmu. Pouze Paul Renoir byl ještě rozčilený a napjatý.

Ticho v namodralé jeskyni působilo strašidelně.

„Ultrazvukový generátor operuje mezi 35 a 182 kiloherzy,“ ohlásil muž u generátoru.

Kousíček zkušebního tofiritu zatím nijak nereagoval. Byl to onen kousek, který Ahmed Tofir dopravil z Jumpu. Ten drobný úlomek vážil víc než půl tuny. Bez antigravitačního projektoru v chladicím agregátu by vědci ani nemohli experimentovat.

Ozývaly se protesty. „Už toho nechte...“ řekl někdo. Ale Renoir sledoval přístroje.

Vtom se rozzářilo fialové světlo.

„Dosaženo bodu supravodivosti,“ 'pravil kdosi nevěřičně.

Renoir stiskl fixační tlačítko. Stroje pak udržovaly hodnotu.

„0,355 stupňů Kelvina,“ četl polohlasem. „Takže těsně nad absolutní nulou.“

Pohlédl na malou obrazovku se zkušebním vzorkem.

„Žádné změny tvaru,“ ohlásil muž u chladicího agregátu. Renoir z jeho hlasu zaslechl zadostiučinění.

Muž u ultrazvukového generátoru, fyzik Don Vierner, vstal a ušklíbl se na Renoira. „Takže co? Takže nic. Jdeme. S tofiritem se nedá hnout...“

„Nesouhlasím,“ namítal Renoir zlostně. „Tajemní ho uměli dolovat a zřejmě i zpracovávat. Takže musí být důležitý pro technický vývoj. Hooker a Ohiona vlastní oči viděli, jak ho takzvaná beruška doluje a posílá transmittersem dál...“

„Tajemní, Tajemní,“ posmíval se kdosi v pozadí. Renoir ho neviděl. Dotyčný byl schován za některým z přístrojů.

„Poslouchejte!“ okřikl Renoira Vierner. „Už přestaňte žvatlat vo Tajemnejch. Přesla nás chuť.. Pro mě za mě si tady zůstaňte a hrajte si třeba s čertovou babičkou. Třeba vám ve snu něco poví.

Každopádně já osobně považuju každěj váš další pokus experimentovat za šikanování a podle toho se k němu postavím. Jasný?“

„Mírněte se,“ odvětil Renoir se zadržovanou zlostí v hlase. „Já jsem šéf týmu a já tady určuji, co se bude a nebude dělat.“

„Že byste se mezitím zase na chvíli zasníl?“ vysmíval se Vierner.

„Přenechal byste, prosím, mně, jakým způsobem dojdou ke svým závěrům?“ vykřikl Renoir. Nervy to nevydržely.

„Kikiriký!“ ozval se kdosi.

Všichni se rozesmáli. Renoir zrudl. Vší silou se ovládl, aby po Viernerovi neskočil. To, že si uvědomoval, jak by asi dopadl, bylo méně důležité než klid v týmu.

„Budeme pokračovat později?“ řekl Renoir vztekle. „Zatím připravím další pokus.“

„Doufáme, že nás mezitím nenavštíví Tajemný,“ zasmál se Vierner. Poklepal si na čelo, otočil se a šel.

* * *

„Nemůžeme hledat nazdařbůh, Rene.“ Dan Riker stál vedle přítele, a pokládal mu ruku na rameno. Ve velínu zněly tiché příkazy mužů a bzučení přístrojů. Dosud se nepodařilo najít ani stopu po zmizelé HOPE.

Ren Dhark přikývl.

Slunce Bellatrix bylo od POINT OF už daleko. Zcvrklo se do malé bílé destičky. Její rušivý vliv na zaměřovací přístroje se snížil takřka na nedůležité minimum, nicméně hledaná loď stále zůstávala neznámá

„Vypadá to špatně,“ musel přitakat i Dhark. „A co vy, Grappo?“ zeptal se přes rameno. .

„Nikde nic.“

Ren Dhark se odmlčel. Zamyslel se.

„Brzy po startu ze Země jsme přece! zaměřili transici. Dej si vyhledat souřadnice, Dane.“

„Oukej. „

Dan Riker stiskl tlačítko a vyžádal si u počítače potřebné údaje. Přišly za tři vteřiny. Předal fólii Dharkovi. Ten ji přelétl

pohledem. „Vstup do prostoru u hvězdy Rigel, „ zamumlal. „výstup u Capelly. Hmmm.“

„Nemohla to být HOPE?“ zeptal se Riker.

„Proč to tedy neohlásila?“ namítal Dhark. „Tady,“ ukázal na časový údaj na fólii. „Začátek transice přišel jednoznačně později než jejich volání o pomoc. Ale loď, která může transítovat, může přece i vysílat.“

„Třeba jim vypadl hypervysílač...“

„To myslíš vážně? Při mnohonásobném zajištění vysílačů na giantských lodích?“

„Přesto si myslím, že to byla HOPE,“ vmísil se do hovoru Grappa.

„Měli bychom hledat u Capelly.“

„Grappa má pravdu,“ přitakal Riker. „Je to jednoduché. Larsen byl přepaden, přikázal transici a zároveň vyslal volání o pomoc. Jedno se povedlo, druhé ne...“

„Volání o pomoc proběhlo dřív,“ odporoval Dhark. „Myšlenka na transitní manévr není bez logiky, ale já mám pocit, že tu něco nesedí.“

„Víš proč?“

„Ne. „

„Tak proč váháš letět na Capellu?“ dotíral Riker. „Každé zaváhání může být pro posádku HOPE osudné.“

Ren Dhark, jindy vždy schopen rozhodování během několika vteřin, nyní setrval v zamyšlení. Chápal důležitost logiky, ale nepodceňoval ani intuici.

Tentokrát chtěl dát na ni.

„Letíme k Rigelu,“ rozkázal. „Dane, propočítej kurz.“

„Ale u Rigelu transice začala, a ne že tam skončila,“ překvapeně odporoval Riker. I Grappa projevil své pochybnosti. Ren Dhark zůstal se svým rozhodnutím docela sám.

„Proč ses tak rozhodl?“ ptal se Riker.

„Intuice. Vypadá to, jako bychom měli být upozorněni na transici ke Capelle. Myslím, že je to dílo našich protivníků. Proto tam nepoletím.“

„Uvidíme,“ pochyboval Riker. „Mimochodem, kdo vlastně jsou ti naši protivníci?“

Ren Dhark se podíval příteli do očí. „To nevím, Dane. Ale už

brzy se vynoří z temnot, které je zatím ještě chrání. Kdybychom to věděli už dnes, ušetřili bychom si spoustu starostí.“

Dan Riker si měl později na tato slova ještě mnohokrát vzpomenout. Nyní mu nezbývalo než přitakat.

Naplnil palubní počítač Checkmaster daty slunce Rigel. Když přišly výsledky, předal je Dharkovi. Ten je zasunul do počítače kurzu a stiskl tlačítko startu. POINT OP nabrala nový kurz. Obraz hvězd v obrazové kouli se změnil.

„54 minuty nadsvětelného letu,“ odečítal Riker nahlas z počítače. Ren Dhark bojoval s nervozitou. Aby zabíjel čas, přijímal hlášení z jednotlivých oddělení lodi.

„Co dělají projektory Intervalu?“ zeptal se Congollona. Euroasiat se na malé obrazovce Videofonu pousmál.

„Žádné nepravidelnosti. Vypadá to, že se s přetížením už vypořádaly.“ Zavrtěl hlavou. „Úroveň Tajemných je tak vysoká, že se mi z ní točí hlava. Sám jsem už zvědav, kdy budeme mít nějakou první závadu na jejich, přístrojích. A jestli vůbec.“

„Raději ne,“ usmál se Dhark a vypnul spojení.

Dan Riker mezitím pomocí Checkmasteru zjišťoval, jaké procento pravděpodobnosti úspěchu má Dharkovo rozhodnutí letět k hvězdě Rigel.

Ted' přišel výsledek.

Riker vzal fólii a pohlédl na ni. Pozorně ji studoval.

„Všechna čest, Rene. 67,3 procenta pravděpodobnosti pro tvou domněnku. To znamená velkou šanci, že HOPE najdeme.“

„To ale také znamená, že se musíme bránit podceňování našich nepřátel,“ dodal Dhark. „I mně se zdálo být lepší letět ke Capelle v souhvězdí Vozataje. Teprve když jsem se zamyslel, přišly pochybnosti.“

Mohli si povídat. Ren Dhark předal řízení lodi automatu. „Vzpoura na těch třech křižnících nepřišla přece náhodou,“ ozval se Arc Doorn, který dorazil do velínu, aby dal najevo, že se už nezlobí. Dhark mu koneckonců přerušil výzkum v Bananas.

„Chtěl byste vědět, kdo za tím vězí?“ zeptal se Dhark.

„Přesně tak.“

„Už jsem na to taky myslel. Musí existovat nějaké centrální řízení, které však určitě nebude na žádné z těch tří lodí. Na to ta vzpoura proběhla až příliš precizně. Byla dlouho připravovaná.“

„Proč?“ zeptal se Doorn.

„To bohužel nevíme. Musíme vyčkat, co udělá protivník. Pokud nám, nepomůže náhoda, o čemž ale pochybuji.“

„Gianti, kteří jdou tajně proti nám?“

Dhark pokrčil rameny. „Možná. I když tahle verze se mi moc nezamlouvá. Právě proto, že je není nikde vidět.“

„Nemůže existovat nějaké jejich duševní spojení s Robony?“ ozval se Riker. „Koneckonců byly ty giantské dravčí hlavy specialisty na bioelektrické procesy v mozku.“

Arc Doorn pokrčil rameny. Rozčepýřené zrzavé vlasy mu odstávaly od hlavy. Na svůj zevnějšek příliš nedbal.

„Každopádně se musíme mít před Robony na pozoru,“ řekl Ren Dhark a odvrátil se od obrazové koule. Vzpoura na třech lodích pozemské flotily ho zaměstnávala čím dál víc. Kvůli ní museli být tady a hledat HOPE, zatímco jejich přítomnost na Zemi byla nesmírně důležitá.

„Co když se zvláštních schopností Robonů ujaly jiné síly?“ namítal Doorn.

„Jaké síly máte na mysli?“

„V Austrálii se takové síly projevy docela nedávno,“ pravil Sibiřan.

„Ale bylo rychle po nich,“ řekl Riker.

„Protože jednaly nešikovně, nepromyšleně a předčasně,“ kontroval Doorn. „Klidně může existovat někdo, kdo je chytřejší. Ten může stát v pozadí vzpour. Koneckonců to není bez výhod, mít pár lodí na své straně. „

Po těchto slovech muži zmlkli. Dhark a Riker museli uznat, že na tom něco je.

„Vy máte na mysli pozemšťany?“ ozval se po chvíli Dhark.

„Pozemšťan je vcelku schopná bytost. Jak můžeme konstatovat sami na sobě,“ zašklebil se Doorn. Přejel si rukou přes čupřinu. Nikdo, kdo by ho takhle viděl, by mu nepřipisoval vlastnosti fenomenálního technika, muže, který byl schopen se vcítit do funkčnosti strojů a aparatur cizích bytostí.

„Nic nenamítám,“ řekl Dhark a podíval se na hodiny. „Za tři minuty jsme v sektoru slunce Rigel. Tentokrát ho budeme mít ve vzdálenosti šesti světelných měsíců. Pro všechny případy.“

Po uplynutí tří minut přepnula POINT OF na podsvětelnou

rychlost. Grappa a jeho lidé zapnuli zaměřovače na maximální výkon. Pozorně sledovali zelenavě se mihotající obrazovky. Dhark čekal na jejich hlášení.

Po chvíli se občasné poznámky od zaměřovačů změnily v polohlasný hovor. Riker, Dhark a Doorn naslouchali.

„Grappo, co to podle vás je?“ zeptal se jeden z mužů a ukázal na obrazovku. Jeho šéf vstal a přešel k němu.

„Myslíte tohle?“, ukázal na slabou křivku na okraji obrazovky. Zaměřovač přikývl.

„Hmm. Zaměření hmoty. Poměrně malé těleso. Velmi vzdálené, „ mumlal Grappa. Pokoušel se přístroj přepnout na vyšší intenzitu, ale neměl úspěch. Křivka úplně zeslábla, zmizela, pak se zase znovu objevila.

„Meteorit,“ ozval se Riker.

„Může být,“ přitakal Grappa. Pracoval u výpočtů hmotnosti zaměřeného objektu. Přístroj však neudával žádný výsledek. Objekt byl příliš daleko.

Riker vyslovil ještě nějaké další domněnky, ale Grappa neodpovídal. Byl příliš zahloubán do práce. Rád řešil složité zaměřovací problémy. Trvalo deset minut, než se znovu ozval.

„Zaměření hmoty hlásí velikost shodnou s řádovou velikostí kosmické lodi,“ pravil. „Konstantní pohyb rychlostí 20000 kilometrů za vteřinu, hrubě odhadnuto. To je na meteorit příliš rychle. Vzdálenost dva světelné roky. Objekt leží na hranici dosažitelnosti našimi přístroji. Doporučuji přiletět k němu, protože to může být HOPE.“

„Oukej.“ Ren Dhark ihned souhlasil. Palubní počítač po několika minutách spočítal kurz k zaměřenému objektu. Dhark uložil data a zrychlil let POINT OE

„Za třináct minut budeme chytřejší,“ pravi1 Doorn, když se podíval na časomíru. „Přál bych si, aby to byla HOPE.“

Za chvíli doletěli na vzdálenost dvou miliónů kilometrů. Grappa opět rozehrál své přístroje. Opticky nebyl objekt ještě zřetelný.

„S velkou pravděpodobností je to loď,“ oznámil Grappa po chvíli.

„Jestli je to HOPE, tak na její palubě vládnou nebezpečné podmínky, Nedostávám“ žádné hodnoty energetického zatížení.

Podle toho jiní tam nic nefunguje. „

Krátký posun podsvětelnou rychlostí dostal POINT OF na dohled objektu.

Na obrazové kouli se objevila HOPE.

Ozvaly se výkřiky úlevy a radosti. Jenom Ren Dhark zůstal potichu. Opatrně vmanévroval POINT OF blíž k pochroumané lodi. Pak s ní srovnal rychlost.

„Morrisi,“ zavolal do spojové centrály, „volejte HOPE. Bez přestávky. Dávejte pozor na odpovědi z příručních vysílaček. Palubní vysílačky zřejmě nejsou schopné provozu.“

„Rozkaz. „

„Můj. Blesk,“ přikázal hned nato Dhark. „Letím tam a podívám se, co se stalo. Mezitím nařizuji stálou pohotovost a bdělost. Mohlo by se jednat o léčku. Pokud by byla POINT OF napadena přesilou, nechá mě tady a uprchne, jasné?“

Riker, jemuž byl příkaz určen, tiše přikývl.

Už chvíli poté, co Dhark vlétl s Bleskem do tělesa HOPE, spatřil nějaké muže. Nadšeně mu mávali na pozdrav.

Takže všichni mrtvi nebyli.

Ani ne o minutu později přistál s Bleskem ve velínu lodi a vystoupil.

Okamžitě si všiml špatného vzduchu. Páchl a byl vydýchaný. Velitel lodi Larsen mu šel vstříc. „Je POINT OF poblíž? „ zněla jeho první otázka.

„Ani ne 500 metrů odtud. Co je s lodí? Jak se daří posádce? Máte ztráty?“

„Žádní mrtví,“ odvětil Larsen. „Ale dlouho by to už netrvalo a mohli jste najít létající márnici. Měli jsme totiž totální výpadek energie.“

„Jak se to mohlo stát?“

„Útok nepřátel zničil agregáty...“

Ren Dhark přivolał na poradu Doorna.

„Takže co radíte?“ zeptal se geniálního technika, když si prohlédl nejdůležitější zařízení.

„Abyste ten koráb vyhodili do vzduchu.“ V Sibiřanově tváři se nedalo vyčíst, jestli to myslí z legrace nebo vážně. Muži kráčeli za ním.

Zastavil se před nějakou velkou koulí.

„Panebože, koordinační řízení lodi,“ zasténal Ralf Larsen. „Synchronizující krystaly jsou uloženy v tekutém héliu. Co tady chcete dělat?“

Arc Doorn neodpovídat: Pohybem ruky odsunul přihlížející stranou. Pak se sklonil nad kouli. Stála na nízkém podstavci a ukrývala krystaly. Konstrukteři lodi zřejmě počítali s případem nouze, protože koule, která byla nepropustně uzavřená a izolovaná, měla mechanické nouzové zařízení:

Kliku.

Arc Doorn s ní začal točit. Bylo slyšet, jak povolily zarážky. Pak se kolem zdánlivě homogenní koule vznesl bílý opar. S postupným otevíráním koule houstl. Zmrzlé hélium se měnilo na tekuté a v místnosti se díky kondenzaci vzduchu značně ochladilo.

„Co to vlastně děláte?“ zeptal se jeden z inženýrů HOPE.

„V podstavci koule je samostatný nouzový agregát a zásoba héliu,“ řekl Sibiřan rozmrzele. „To jste nevěděl?“

Inženýr zahanbeně mlčel.

Mlha se ztrácela. Doorn otevřel kouli a posvítíl si dovnitř.

„Krystaly jsou zničené.“

„Máme náhradní?“

Doorn zavrtěl hlavou. „Na žádné z lodí nejsou náhradní... leda na Zemi, nebo možná v depech na Robonu.“

„Oukej, Doorne,“ přidal se Dhark. „Co s lodí? Vy jste proti tomu, abychom se jí vzdali?“

„Samozřejmě.“

„Ale jak ji chcete dostat zpátky na Zem? Nemáme žádnou záchranou loď. Jedinou 750tímetrovou loď nám někdo ukradl...“ poznamenal Riker.

Dhark neodpovídal. Zamyšleně hleděl k podlaze.

„Mělo by to jít za pomoci POINT OF,“ řekl náhle.

„Jak?“

Tuto překvapenou otázku položilo několik mužů současně.

„Vezmeme HOPE do intervalového pole. Ovšem posádka musí na palubu POINT CF. Zvažte, jak ji přemístit, když nejde otevřít žádný vstup z HOPE. Pomocí Blesků by to trvalo dlouho.“

„Vyvaříme malé výstupy i lodi,“ radil Are Doorn.

„Dobrá, Doorne, nechám to na vás. A teď rychle zpátky do velínu. Akce musí proběhnout rychle. Kdyby se měly objevit

nepřátelské lodě, odskákali bychom to. Nemám moc dobrý pocit, hlavně když nevíme jestli za tím nejsou navíc ještě i Gianti.“ Přesun posádky z HOPE do POINT OF byl po 17 minutách přerušen poplachem. Prostorové zaměřovače prstencové lodi zaznamenaly v blízkosti 0,12 světelného roku transituující loď.

Ren Dhark zvažoval, zda má POINT OF zmizet, ale když Grappa ohlásil, že se cizí loď vzdaluje, záchrana posádky pokračovala a zdárně skončila. Velitel HOPE Larsen opustil palubu jako poslední.

„Co teď?“ zeptal se, jakmile Dan Riker a Ren Dhark usedli ve velínu do křesel. „Co bude s mojí lodí?“

„Hned uvidíte,“ odvětil Dhark a spojil se se strojoვნou.

„Congollone, zahajuji domluvený manévř. Pozorně hlídejte údaje o intervalových projektorech. Teoreticky by to mělo jít. Ale jestli se to podaří i prakticky, teprve uvidíme.“

Congollon potvrdil příjem. I on byl zvědav, jestli se experiment podaří.

Dhark dostal POINT OF nad HOPE. Vypnul intervalové pole. Musel letět opatrně, aby nedošlo ke kolizi. Klesal.

„80 metrů,“ hlásil Grappa vzdálenost. „70, 60, 50. Chcete jít ještě níž?“

„Co možná nejbliž,“ odvětil Dhark. „Musí to vypadat tak, jakoby HOPE měla klobouk. Tím kloboukem je naše loď: HOPE se musí nacházet v soustředěné zóně intervalového pole.“

Během následujících minut se to Dharkovi podařilo. Na konci manévřu dělilo HOPE od unitalového povrchu POINT OF už jenom pár milimetrů. Pak se ozval jen tichý dutý zvuk, jak prstencová loď dosedla.

Velínem se šířilo napětí.

Dhark zapínal intervalové pole. Pomalu zvyšoval intenzitu. Všichni zúčastnění pozorně sledovali přístroje.

Jak se bude Interval chovat vůči téměř dvojnásobné hmotnosti, kterou obklopí?

Přístroje reagovaly jako obvykle.

„Congollone, čím si to vysvětlujete?“ zeptal se Dhark nedůvěřivě. „Intervalové pole má co dělat s dvojnásobkem hmoty. Proč není jeho zatížení větší? Přístroje ukazují standard...“

„Ne,“ odvětil šéf strojoვნy. „Zatížení je o 0,4 procenta vyšší.

Ve velínu nemáte tak jemný přístroj jako já tady dole.“

„Neuvěřitelné,“ vyhrkl Dhark. „Takovou stabilitu bych od Intervalu nečekal. Už jsem počítal s tím, že se prolomí, nebo že se naopak vůbec nevytvoří.“

„Zase jednou jsme Tajemné podcenili,“ zašklebil se Are Doorn. Sibiřan sledoval manévr s velkým zájmem. „Ale doopravdy zvědav jsem na to, jestli se HOPE udrží při POINT. CF. Něco takového se ještě nikdy nezkoušelo. „

„Ale teď už ano.“

Dhark vypadal naprosto klidně. Přepnul podsvětelnou rychlost na minimální hodnotu. Nad velínem se okamžitě objevila obrazová koule. Její spodní část ukazovala místo obvyklého hvězdného obrazu temné vydutí.

To byl vršek HOPE.

Přestože přístroje oznamovaly pohyb POINT OF, prstencová loď se nevzdalovala od HOPE. Dhark opatrně zvyšoval rychlost.

Prstencová loď s sebou vezla kulovitou loď o průměru 400 metrů. „Jak velké je zvýšení spotřeby energie?“ zeptal se Dhark po chvíli do strojovny.

„Překvapivě malé!“ odvětil Congollon triumfálně. Euroasiat se radoval, jakoby on sám byl konstruktérem lodí.

A lodě zůstaly při sobě, i když Dhark výrazně zvýšil rychlost.

Hodně vědců na palubě lodi bylo touto dosud neznámou vlastností POINT OF značně vzrušeno. Především pak astrofyzik Ken Wask. Okamžitě vyslovil odvážnou teorii, podle níž by bylo při dostatečné znalosti techniky Tajemných možno vyslat svazek intervalových paprsků do velké vzdálenosti.

Wask zavolal do velínu lodi a požádalo termín u Checkmasteru, aby svoji teorii podpořil prvními výpočty.

Ren Dhark byl nucen, odmítnout. S transportem HOPE se pohyboval na neznámé půdě. I když dosud nenastaly žádné těžkosti, neznamenal to automaticky, že se skutečně žádné neobjeví. Byl nucen se zcela soustředit na řízení lodi a nervózní, pohublý vědec byl tím posledním, koho teď mohl ve velínu Potřebovat.

„Lituji, doktore,“ odvětil Dhark. „Při nejlepší vůli to nejde. Víte přece, máme v závěsu HOPE a...“

„Ale o to přece jde!“ skočil mu do řeči Wask. „Vyslovil jsem teorii, podle níž je možné vytvořit nejenom kulovité intervalové

pole, nýbrž i intervalový paprsek, který...”

„K čemu by byl?”

„Mohl by sloužit jako nosný, tažný nebo tlakový paprsek na velké vzdálenosti. Navíc třeba jako tunel, kterým by bylo možno posílat pevný materiál...”

„Uvažujte o tom dál, to nemůže škodit,” řekl Ren Dhark. „Ale Checkmaster není momentálně volný.”

Dhark přerušil spojení. Ještě než obraz zmizel, viděl Waskovo nervózní gesto: projel si rukou dlouhé, řídké vlasy. Podobal se vystrašenému ptákovi.

Riker a Doorn se rozesmáli, usmál se i Dhark. Pak se opět plně soustředil na řízení lodi.

Nadsvětelný let probíhal zprvu bez větších potíží. Při této rychlosti by POINT OF měla doletět na Zemi za pět hodin.

Vtom se ze spojové centrály ohlásil Glenn Morris.

„Nutné volání z Alamo Gorda. Od Bernda Eylerse. Dekódování probíhá. Jakmile budu mít text, předám vám ho. ”

„Díky,” řekl Dhark a vyměnil si s Rikerem významné pohledy.

„Jestliže se Eylers hlásí s důležitou zprávou, přestože ví, že máme za pár hodin přistát v Centfieldu, pak to bude opravdu důležité,” dodal Riker.

„Toho se také obávám.” Dharkovy zraky putovaly mezi obrazovou koulí a měřicími přístroji.

„Co to zas může být?” zeptal se Arc Doorn.

Dhark místo odpovědi ukázal na fólii, která vyjížděla od spojařů na řídicí pult. Když ji četl, mhouřil oči. Pak udeřil pěstí o desku pultu. „Roboni na Zemi,” řekl.

„Potíže?” zeptal se Sibiřan.

„Vypadá to tak.”

„Co se stalo? Tak už mluv!” vyhrkl Dan Riker.

„Eylers nesděluje žádné podrobnosti. Říká jen, že se oddělují od ostatních lidí, spontánně zakládají vlastní kluby a vůbec se chovají podivně. Ale nejvíc mi vadí to poslední,” poklepal na fólii.

„Copak? Chtějí založit stát Robonů?” řekl svoji domněnku Doorn.

„Ještě ne.” V Dharkově hlase zněl pochmurný humor. „Ale získali zpátky svou starou vlastnost, kterou měli už na Robonu.”

Udělal významnou pauzu.

„Zase dokáží perfektně poznat, kdo byl na Robonu a kdo ne.“
Dan Riker hvízdal.

„To by mohlo být nepříjemné, pokud něco plánují. Mohou si pozorovatele, kteří nejsou Robony, držet dostatečně daleko od těla.“

„To je přesně i Eylersovo mínění. I když drží v ruce určitý malý trumf. „

„Jaký?“ zeptali se Riker a Doorn zároveň.

„Jeho bezpečnostní organizaci se podařilo získat tělo Robona, který krátce po zpětném získání té vlastnosti tragicky zahynul. Nutně požaduje Manu Čobeho a jeho tým.“

„Toho může za pár hodin mít,“ řekl Riker. „Jak znám Čobeho, vrhne se do práce po hlavě. Studium mozku je jeho specialitou.“

„Řeknu mu to.“

Dhark zmáčkl spojení s lékařskou stanicí, dal si zavolat Manu Čobeho a vysvětlil mu situaci.

Čobe projevil velký zájem a kladl otázku za otázkou, jež Dhark však ještě nedokázal zodpovědět.

„Ihned po přistání se spojím s Eylersem,“ ujišťoval vysoký Afričan.

„Doufejme, že s Robony nenastanou žádné potíže,“ dodal vážně.

Ren Dhark využil následující hodiny k tomu, aby si otestoval síly, které spojovaly HOPE s POINT OE. Začal tím, že občas mírně pozměnil kurz. Muži ve velínu přitom sledovali, jestli HOPE změní pozici vůči POINT OF.

Když nedocházelo k naprosto žádným rozdílům ve vzdálenosti, Dhark se odvážil výraznějších manévru. I pak, se obě lodi chovaly tak, jako by byly jedním tělesem, přestože nebyly nijak mechanicky spojeny.

Nyní Dhark pozval do velínu Waska a rozmlouval s ním o tomto jevu.

I přes své dobré znalosti z oborů fyziky si jev neuměl vysvětlit. Wask se toho ujal s ohnivou žádostivostí.

„Podívejte, pane Dharku, takže máme to dělat s dosud neznámou vlastností intervalového pole. No, neříkal jsem už před několika měsíci, že tady zažijeme ještě pár pěkných překvapení?“

Wask přecházel dlouhými kroky velínem. Jeho řeč začínala jako obvykle kdesi v raketovém pravěku a zdálo se, že bude

nekonečná. Hrozilo, že se Wask v množství svých překotných myšlenek zcela ztratí.

„Hovořili jsme o úžasných kohézních silách intervalového pole,“ připomněl Dhark téma. Mrkl na Rikera a Doorna. Hlavně Doorn sotva skrýval pobavení z Waskova chování. Ovšem jako vědec byl Wask bez konkurence.

„Pane Dharku.“ Wask se zastavil před řídicím pultem v teatrálním postoji s pravicí vztyčenou a napřímeným ukazováčkem. „Už před několika měsíci jsem tvrdil, že uměle vyvolané intervalové pole má univerzální význam.“

Zatímco Wask začínal objevem nehotové POINT OF na planetě Hope, Ren Dhark mírně šťouchl Doorna do žeber. Sibiřan totiž svými gesty vědce parodoval a Dhark nechtěl, aby se Wask rozčilil.

Wask už hovořil o intervalovém poli.

„Bohužel nevíme, jak projektory tento interval produkují. Ale bezesporu tomu dříve nebo později přijdeme na kloub. Ovšem pochybuji, zda se už nad tím někdo zamyslel natolik, aby odhadl veškeré důsledky.“

„Kromě vás, doktore, samozřejmě,“ podotkl Dhark dobrácky. „Jistě, jistě,“ přitakával Wask. „Srovnejme nyní intervalové projektory s obyčejným rádiovým vysílačem,“ pokračoval Wask. „Stejně jako mohu takový vysílač ladit na libovolnou vlnovou délku, je zřejmě možné ladit i projektory na intervalová pole různých kapacit a kvalitativních hodnot.“

Muži ztichli. To, co Wask tvrdil, bylo neslýchané.

„Dobrá. Ale čemu by to mohlo sloužit?“ zeptal se Dhark.

„Vy všichni znáte astrofyzikální hypotézy, že vedle našeho prostoru a času existují ještě další kontinua, umístěná do hyperprostoru vyšších řádů...“

„Jistě,“ pravil Riker. „To potvrzuje skutečnost transice giantských lodí. Tedy dokázán je minimálně jeden prostor vyššího řádu. I jiné bytosti než Gianti používají, jak známo, transici neboli skok hyperprostorem. „

„Přesně tak,“ vyučoval Wask dále. „Já však mám za možné následující: pokud pronikneme do tajemství záření Intervalu, budeme se moci dostat do prostorů vyššího či nižšího řádu, než jaký představuje hyperprostor. „

„Zatraceně odvážná teorie,“ ujelo Arcu Doornovi.

„To v žádném případě,“ mínil Wask. „Pouze dovádím své myšlenky do důsledku, Pokud budeme tedy schopni sami vyrobit minikontinuum, budeme moci vstoupit do jiných prostorů. Pokud ovšem existují,“ dodal. „Jistě si přiznáte, že tato myšlenka je naprosto fascinující.“

„Beze sporu,“ přitakal Dhark.

„Ale nejenom to,“ mínil Wask. „Představte si, že vybavíme transitní loď intervalovým polem, nebo pro mě za mě přidáme na palubu POINT OF transitní pohon. Myslím, že se oba tak výhodné agregáty vzájemně nevylučují. Naopak - že se výtečně doplňují.“

„Jak na to?“ ptal se Arc Doorn. Sibiřan se už viděl u experimentů.

„Transitní pohony mají omezený dosah. Je možné, že kdyby byly obklopeny intervalovým polem, pak by se dostaly podstatně dál, protože by nemusely odolávat hyperprostoru.“

„Rozumím,“ řekl Dhark. „To jsou obrovské možnosti.“

„Možnosti určitě. A vyplatí se je prostudovat,“ pravil Wask rychle.

„To teda,“ dodal Doorn.

„Nám dosud neznámá intervalová technika může nabízet i možnost vytvoření neproniknutelného ochranného štítu jenom proto, že stvoříme intervalové pole vyššího řádu,“ pokračoval vědec. „K tomu je zapotřebí jen...“

„Povězte, doktore, kdy jste o tom všem přemýšlel?“ zeptal se příjemně překvapený Ren Dhark, zběžně přelétl hodnoty na přístrojích a vrátil se pohledem k Waskovi.

„No, od chvíle, co POINT OF vzala do závěsu HOPE. Tenhle efekt je skutečně úžasný. Mimochodem, vidím v této oblasti i možnosti pro zbrojní vývoj.“

„Intervalový kanón,“ řekl Ren Dhark. „Intervalový paprsek vyššího řádu., který pronikne řekněme na palubu cizí lodě a v..něm se na tu palubu dostane třeba atomová bomba.“

Arc Doorn hvízdal. Bezva nápad,“ pravil.

„Pomyslete jen na možnosti Tajemných v této oblasti,“ uzavřel Wask svůj projev. „Před jedním tisícem let standardního času postavili POINT OF.A určitě to nebyla první loď svého druhu. Podle toho se jim musí přiznat znalost ovládání intervalové techniky.

Pokud tuto hypotézu přijmeme, můžeme vyslovit další řadu domněnek.“

„Přestaňte, doktore,“ řekl Ren Dhark. „Jen ty myšlenky, které jste tu vyslovil, dají našim vědcům zabrat na dlouhá léta dopředu!“

* * *

Videofon na psacím stole zavrčel. Šéf pozemské bezpečnostní organizace Bernd Eylers stiskl tlačítko. Na malé obrazovce se objevila hlava nějakého muže před pultem s přístroji.

„Ano?“ zeptal se Eylers. Jeho hlas prozrazoval netrpělivost. „Ohlásila se POINT OF,“ řekl muž na obrazovce. „Dhark našel HOPE a veze ji sebou. Asi za hodinu přistanou na Cent Fieldu.“

„Díky. „

Eylers, ještě docela mladý muž nenápadného zevnějšku, přestal neklidně přecházet po místnosti. Sáhl levačkou po cigaretě a zapálil si. Neznalý pozorovatel by si vůbec nevšiml, že jeho levá ruka je protéza. Eylers se naučil dělat levou, umělou rukou veškeré drobné záležitosti.

„Je dobře, že se Dhark vrací,“ dodal návštěvník, který už delší dobu seděl v Eylersově kanceláři, malé, úsporně zařízené místnosti. Za oknem se rýsovaly řídicí věže kosmického přístavu Cent Field. Bylo odtud dobře vidět přistávající a odlétající kulovité lodě.

„Připadá mi to, jako by byl pryč celou věčnost,“ řekl Eylers. „Když pomyslím na všechno to, co se s Robony stalo během posledních tří dnů“ Ohlédl se. „Vyprávějte, jaké to bylo v Paříži, Grelle.“

Sven Grell, Eylersův blízký spolupracovník, vedoucí oddělení ve Francii, se v křesle napřímil.

„No jo, znáte přece situaci, šéfe. Zpočátku nám nikdo nepřikázal, abysme Robony sledovali.“

„Vím,“ přikývl Eylers.

„Před třema dnama přišel jeden z mejch lidí a ohlásil, že ve městě otevřeli Klub Robonů. Oukej, jen ať, řekl jsem si. Ale tentýž den jsem se doslech o otevření mnoha dalších takových klubů jak v Paříži, tak v jiných městech Francie. Pořád jsem si ale nic špatného nemyslel, a večer jsem jednoho svýho muže poslal, aby se v

takovým klubu porozhlédl, rozumíte, jen tak...”

„Mmmm. „

„Nečekal jsem nic extra, a proto mě překvapilo, když se vrátil a řek, že byl označený za člověka a vykázaný z klubu, sotva si našel stůl a usadil se.

Ale říkal jsem si, že je to vtip nebo tak, protože člověk je člověk, ať je to Robon nebo ne. Vnější odlišnosti nejsou žádné.”

„Vnější ne,“ přitakal Eylers.

„Ale přesto jsem po té věci šel dál,“ pokračoval Grell. „Dal jsem několik tajných rozkazů, aby další den pár takových klubů pozorovali. A představte si, co se stalo...”

„Vaši lidé byli ihned všude rozpoznáni a vyhnáni z lokálu jako Neroboni, já vím. Mimochodem, nezdá se vám to nemoudré?”

„Vod Robonů?”

„Jistě. Pokud nemají co skrývat, proč by jim měl Nerobon vadit? Ale když se bojí veřejnosti, proč všude zakládají svoje kluby a proč každému, kdo mezi ně nepatří, dávají jasně najevo, že je nežádoucí?”

„Že by se Roboni začínali srocovat? Zničehonic? Bez ohledu na původ, zaměstnání a další osobní rozdíly? No, podle mě je to dost neprůhledná záležitost.”

„Mluvíte mi z duše,“ dodal Eylers. Stál u okna a netrpělivě bubnoval prsty o sklo. I při tomhle používal levačku.

„Něco se tady děje,“ pravil víceméně k sobě, „to mi nikdo nevymluví. Obzvlášť když se Roboni na celém světě chovají podobně. Že by byli pod jednotným velením tajné organizace a rozprostřeli síť po celé zeměkouli?”

„To sotva,“ namítal, Grell. „Naše spojová a videofonní ochrana...”

„Oukej,“ mávl Eylers rukou. „Víc fantazie, Grelli. Nedostatek fantazie je naším největším nepřítelem. Od té doby, co jsem byl na Hope, nemám za nemožné naprosto nic. Mám teď na mysli telepatické spojení. Nebo něco biologického, co bylo Robonům na Robonu vmontováno do mozku...”

Grell rozuměl.

„Živé bomby,“ pravil s tichým posměchem.

„Doufejme, že ne. Rozumím vám. Plán proti lidem, řízený prodlouženou rukou Giantů. Časovaná bomba, kdyby se nám přece

jen podařilo vymanit z následků zotročení. My jsme je sem přivezli zpátky, a tím jsme si možná vsadili do kabátu veš.“

„Jestli je to tak, pak je to d'ábelskej plán,“ vyhrkl Grell. „A vy tomu , věříte?“

„Pokud neberete slovo bomba doslova, pak ano. Jistěže si nemyslím, že Roboni vybuchnou,“ zakřenil se Eylers.

„Ale můžou dělat vážné problémy. Obzvlášť v téhle fázi znovuzrození lidstva. Sabotáže, chaos, neklid, regionální převraty, a co všechno ještě existuje.“

Pak se oba muži opět odmlčeli. Eylers zíral ven z okna. Grell si prohlížel prsty.

Když došlo hlášení, že POINT OF přistává na Cent Field, Eylers se otočil.

„Letím tam. Půjдете se mnou, Grelli?“

„Samozřejmě.“ I

Muži vyjeli na střechu budovy a nastoupili do Eylersova vznášedla. Eylers ukázal na ozbrojené strážné. „Tak už jsme zas tak daleko, že musím nechávat hlídat moje vznášedlo. Někoho by mohlo napadnout uložit do něj malou bombičku.“

Grell pokrčil rameny.

„Jsem tím docela zklamán,“ pokračoval Eylers. „Myslel jsem si, že lidé dostali rozum, když teď na poslední chvíli utekli hrobníkovi z lopaty.“ Učinil bezradné gesto. „Ale to ne. Sotva jsou trochu v bezpečí, začne to staré intrikaření a podvádění pěkně odznova. Podvědomě čekám, kdy se bude konat další převrat nějakého rádoby diktátora.“

Vznášedlo mezitím přistálo. Muži vystoupili, ukázali své průkazy kontrole a pak směli nastoupit do jednoho z elektrovozíků pro návštěvníky. Eylers si to namířil naproti k přistávací ploše, vyhrazené pro POINT OF.

„Měl jste před chvílí někoho na mysli, když jste hovořil o rádoby diktátorovi?“ zeptal se Grell.

„Ne. Dosud jsem žádné určité podezření, neměl. Ale já nedůvěřuju člověku jako takovému. Člověk toho už tolik dokázal: v oblasti vědy, kultury... ale co jeho duchovní zrání? Kde to zaostalo?“

„Támhle letí Dharkova loď! Ale jak to vypadá?“ Grell byl vzrušen neobvyklým pohledem.

400 metrů ,velká HOPE a na ní podstatně menší POINT OF se

snášely kolmo dolů k ploše Cent Fieldu.

„Jak, u všech svatých, POINT OF tu HOPE drží?“ zeptal se Eylers polohlasem.

Pak se spodní pól kulovité lodi dotkl přistávací plochy. Něžně a potichu, bez zřetelného úderu a bez vysunutí podvozku HOPE dosedla.

O pár vteřin později se POINT OF od HOPE odtrhla, odletěla pár set metrů stranou a také přistála.

* * *

„Renoirovi přeskočilo. Déle už se nenecháme šikanovat.“

Don Vierner to byl ochoten říct komukoliv. A nacházel jenom posluchače, kteří měli stejný názor. Pobytu ve strojové jeskyni na Deluge měli všichni po krk.

Až na jednu výjimku.

Metalurg Paul Renoir v noci stanovil novou řadu pokusů. Pokud jde o čas, ten v jeskyních pouze odhadovali. Automatika osvětlení byla seřizena tak, aby jeho intenzita v noci odpovídala potřebě spánku. Opět se s tofiritem zkoušelo všechno možné.

Právě probíhal opakovaný pokus ke zjištění bodu supravodivosti. Stanovili ho při 0,355 Kelvina. Jakýkoliv elektrický odpor zmizel.

„A co teď?“ zeptal se Don Vierner. Opustil své stanoviště a přešel, k Renoirovi.

„Chybí mi důležitý teoretický spojovací bod,“ pravil Renoir zamyšleně. „Ve snu jsem to řešení měl, ale při probuzení jsem věděl, že mi něco chybí. Co to jenom bylo?“

Viernerovi tentokrát definitivně došla trpělivost.

„Vy jste buď zralej pro psychiatra, nebo si z nás všech tady střílíte,“ hrozil. „Myslím, že ode mě bude rozumné, když vezmu v potaz tu první možnost. Teď je každopádně šlus. My balíme a letíme zpátky do Cattanu.“

„Nic takového,“ vykřikl Renoir vzrušeně. „Pokračujeme a budeme pracovat tak dlouho, dokud nedocílíme úspěchu. Vaše chování je naprosto nevhodné, Viernere. Já...“

Dál se nedostal. Vierner se napřáhl a udeřil Renoira tak silně, až se malý metalurg zapotácel.

„Vy nic nebudete. Nanejvejš budete rád, když vás vezmeme sebou a odevzdáme vás v cattanské nemocnici. V oddělení pro blázný. Tam vy totiž patříte. Takovej...“

Nyní šel k zemi Vierner. Rozzuřený Renoir mu podkopl nohy.

Oba ztratili zábrany. Pustili se do sebe jako malí kluci. Naštěstí ani jeden z obou vědců nebyl vycvičen k boji, takže si nijak vážně neublížili.

Ostatní přistoupili blíž, vytvořili kolem nich kruh a pozorovali je. Vzorek tofiritu se stále ještě nacházel blízko absolutního nulového bodu v chladicím agregátu.

Konečně toho měli kolegové dost a odtrhli je od sebe. Renoir zachytil ještě poslední kopanec, který ho odhodil o dva metry dál.

Vierner vstával. Postavil se k ostatním a pozoroval Renoira.

Co udělá?

Metalurg zaúpěl a posadil se. Nebyl nijak vážně zraněn, ale právě ten poslední kopanec byl značně bolestivý.

Každý jiný muž by se v této chvíli neznal vzteky.

Ale Renair udělal něco, co vyvolalo úžas.

„Přidat napětí,“ řekl se šťastným výrazem ve tváři. „Ta bylo to, nač jsem zapomněl. V okamžiku, kdy nastupuje supravodivost, musí stoupnout napětí. Prosím, pánové, ten pokus ještě jednou zopakujeme.“

Byl to úžas mužů nad jeho reakcí? Byla to rozpačitost, plynoucí ze rvačky? Muži každopádně poslechli a vykonali, co. Renoir požadoval.

Vzorek tofiritu byl nejprve uveden do normální okolní teploty 20 stupňů Celsia. Pak znovu začala ochlazování. Zároveň probíhalo ozařování ultrazvukem. Automat teď naprogramován tak, aby v okamžiku dosažení supravodivosti zvýšil napětí vzorku. Renoir stanovil hodnoty.

Přestože byli všichni kromě Renoira přesvědčeni, že se pokus nezdaří, zírali na obrazovku chladicího agregátu se vzorkem tofiritu. „Supravodivost,“ hlásil kdosi.

Pak všichni překvapeně vykřikli.

Nepravidelný úlomek tofiritu najednou zazářil a zdálo se, že taje. Měnil tvar.

„Zaznamenat hodnoty,“ zvolal Renoir. Jen tak bylo možno experiment zopakovat.

Muži zírali na obrazovku, jakoby tam běžel napínavý film. Ale nyní, i přes neustálé zvyšování napětí, se tofirit dál neměnil. Vzorek nyní připomínal kuličku a mírně načervenalé zářil.

„Vypnout proud,“ přikázal Renoir stísněně, když se po několika minut nic nedělo. Svítící tofiritová kulička se bez dalších změn vznášela na antigravitačním paprsku uvnitř agregátu.

Klapnutí vypínače.

Kulička přestala svítit. Muži si oddechli. Pak vypukla divoká výměna názorů.

Renoir chtěl právě požádat a klid, když mu na ramena dosedla čísi ruka. Byl ta Vierner.

„Odpusťte.“ řekl. „Choval jsem se jako. hloupej kluk, kterej neumí do pěti počítat. Teď vidím, že vy jste moudřejší.“

„Oukej, Viernere.“ Renoir stiskl oponentovi ruku.

„Chladicí agregát na chvíli vypadl z provozu,“ zvolala obsluha stroje.

„Vzorek vydal při zvýšení napětí vlastní silné tepelné emise.“

„Podíváme se na celkový záznam.“ Renoir spěchal k řídicímu stanovišti. Téměř utíkal. Počítač zachytil veškeré hodnoty. Renoir vytrhl fólii z držáku. Přelétl řádky.

„Na tak, jaké tam jsou údaje? Nenapínejte nás!“ ozývalo se kolem něj.

„Momentík, pánové,“ řekl, „musím nejdřív přepočítat údaje Tajemných na naše hodnoty.“

Několik minut zadával počítači nový program. Kolegové si mezitím živě vyměňovali názory: Všichni byli na Renoira pyšní. Hádky byla zapomenuta. Z rozhádané smečky se stal tým, nadšeně rozhodnutý pro další práci.

„Výsledky pokusu.“

Všechny tváře se otočily k Renoirovi. „Změna tvaru vzorku, kterou jste právě prožili, nastala při 139 560 voltech a 48 ampérech.

O několik nanosekund později, prosím, uvědomte si tuto. velmi rychlou reakci, pánové, nastoupila spontánní změna. Vzorek se přitom zahřál na 29 287,6 stupňů Kelvina, což odpovídá teplotě 1 222 Celsia. Zároveň vzniklo velké množství tepla, které se nijak nevztahuje k dodávané elektrické energii. Tofirit ji musel eliminovat dodatečně.“

„V jakém výkonu?“ zvolal kdosi.

Renoir pokrčil rameny.

„Chladicí agregát na okamžik vypadl a s ním nefungoval ani měřič. Takže to nevíme“

„Opatrně, Renoire, při dalších pokusech. Aby nedošlo k atomové reakci vzorku, „hlásil další z kolegů.

„Jistě,“ odpověděl metalurg. I jeho zasáhlo všeobecné nadšení. „Poslouchejte dál. Jakmile jsme vypnuli proud, tofirit se spontánně ochladil. Kromě toho také ztuhl. Podle údajů analyzátoru tvaru vytvořil přesnou kouli.“

Když Renoir skončil, muži mu zatleskali.

Oslavenec toho využil a ohlásil přípravy na další pokus. Kolegové okamžitě reagovali.

V tak příznivé obecné náladě probíhaly práce jako na drátku. Když se podle hodin začínalo venku stmívat, učinili další velmi významný objev. „,

Bylo zjištěno, že tofirit lze odlévat do jakéhokoliv tvaru. Nejprve vytvořili kuličku. Při šikové manipulaci se silovými paprsky šlo z té kuličky vytvářet různé tvary. Když se pak vypnul proud, tofirit daný tvar udržel.

Tento večer, prozatím poslední ve strojové jeskyni, vládla mezi vědci slavnostní nálada. Kdosi někde vyhrabal dvě láhve whisky a ty nyní kolovaly z ruky do ruky.

O něco později se přítomní muži snažili o sborový zpěv. Křičeli přitom ze všech sil a vzájemně se poplácávali po ramenou.

Ještě tento večer navázala spojová stanice na Cattanu styk se Zemí. Kolonisté na Hope vyslali žádost o experty z oblasti těžařského a důlního průmyslu.

* * *

Ještě na palubě POINT CF, která právě přistála, si Ren Dhark vyslechl zprávu Bernda Eylerse. Šéfa bezpečnosti téměř nepřerušoval. Jen občas mu bylo možné vyčíst z tváře starost, kterou v něm chování Robonů probudilo.

O to víc otázek kladl Manu Čobe a tři vědci jeho speciálního týmu: Nanoga, Hanfstik a Maitskill. Dhark je musel posléze požádat, aby nechali Eylerse vůbec domluvit.

„Podle toho všeho se nemohu zbavit pocitu ohrožení,“ uzavřel

Eylers. „Pokud smím vše shrnout, pak lze vyslovit domněnku, že u Robonů došlo k psychické přestavbě nebo že se začalo projevovat nějaké jejich dřívější, naprogramované psychické ovlivnění. Pokud tomu tak je, pak jsou za tím Gianti a nemůže jít o žádnou pozitivní záležitost. Můžeme se klidně dočkat toho, že se Roboni pustí do obstrukcí bez ohledu na své vlastní životy.

„Panebože. Desetitisíce kamikadzů, jdoucích proti vládě a společnosti,“ zašeptal Dan Riker zděšeně.

„Čobe. Souhlasíte s Eylersem?“

„Ano, v principu ano,“ odvětil Afričan. „Ovšem zajímavé by bylo zjistit, zda jde o nějaký vědomý vliv ze strany Giantů či o následek konzervace Robonů při transportu. V takovém případě bychom se vůbec nemuseli obávat povstání. Ostatně jak vás znám, Eylersi, tělo toho mrtvého Robona jste nám mezitím jistě už někde připravil k pitvě. „.

„Správně. V naší centrále.“

„Tak nač se ještě čeká?“ řekl Čobe a vyskočil jako srnka. „Jedeme tam. Každá hodina může být rozhodující. Možná nám mozek mrtvého něco prozradí...“

* * *

„Nic,“ řekl Manu Čobe, když o několik hodin později vyhledal Dharka, aby mu podal zprávu. „Každopádně nic takového, co by nám pomohlo dál.“

„Takže vy nevíte, co Robony pohnulo k jejich podivnému chování?“

„Ne,“ Afričan se posadil. Námaha posledních hodin se mu dala vyčíst z tváře. Jeho tým pracoval celé odpoledne až do večera. Nyní už nastala noc. Z těžkých mraků nad Cent Fieldem padal hustý déšť. Zvedal se vítr.

„Vykonalí jsme veškeré možné testy a zkoušky, které naše medicína zná,“ pravil Čobe rezignovaně. „Ale Robonův mozek se nijak neliší od mozku, který jsme studovali před třemi týdny.“

„Nalezli jste znovu ty zvláštní anomální sváry mozkových závitů?“

„Ano. Byly tam. Ale ty budou zřejmě u všech lidí, které Gianti převezli na Robon.“

„Je to výsledek vlivu konzervace? Nebo spíš věříte na zvláštní zákrok při znovu obživování?“

Čobe pokrčil rameny.

„Věřit je špatný výraz, když jde o vědecké záležitosti,“ řekl se zavřenýma očima. „Znamená totiž totéž co nevědět. Ti zatracení Gianti každopádně rozumějí mozků a procesům v něm podstatně lépe než my. Zlobí mě to. Trpí tím moje lidská hrdost.“

„Ano, my lidé jsme zvláštní bytosti.“ Ren Dhark na chvíli pohlédl z okna. „Když nějaká jiná bytost vypadá jinak než my, připadáme si lepší.“

Nastalo ticho. Čobe odpočíval v křesle. Měl zavřené oči, ale nespál. Prováděl autosugesci aby načerpal nových sil. Čobe je dokázal získat během několika minut.

Dhark o tom věděl, proto ho nerušil. Netrvalo dlouho a Afričan opět otevřel oči.

„Čobe, co je vlastně s dvojčaty Snideovými?“ zeptal se Dhark. „Byla přivezena hned v prvním transportu zpátky na Zem a odevzdána k psychiatrickému vyšetření.“

„Ti dva mladíci se sníženými schopnostmi vnímání? Jsou v nejlepších rukou. Svěřil jsem je doktoru Skrieverovi. Je to velmi schopný psychiatr. Poslední zprávu mi dal před týdnem. S dvojčaty si dobře rozumí. „

„Což je pro dobrou psychoterapii nutností,“ potvrzoval Dhark. „Co říkal?“

„Skriever je s oběma velmi spokojen a věří v úplné vyléčení.“

„Kdy by k němu tak mohlo dojít?“

„To jsem se také zeptal, ale v tomto ohledu nelze samozřejmě odpovědět přesně.“ Čobe zkoumavě pohlédl na Dharka. „Proč vás to tak zajímá? Lehké případy slabomyslnosti se vyskytují ve statisících případech. Nebo máte na mysli jejich zvláštní nadání? Na Robonu nám jejich schopnost nepodlehnout sugesci úplně velmi posloužila. Bez nich bychom pětičlenné vedení Giantů - jejich Cal - snad ani nenalezli a nepřemohli. Přesto, nač takový zájem?“

„Sám dobře nevím,“ řekl Dhark a mávl nejistě rukou. „Vzpomněl jsem si na ně, když jsme hovořili o Robonech.“

Dhark se odmlčel a zamyslel se. Pak se opět otočil k Afričanovi.

„Prosím, brzy se se Skrieverem zase spojte. Vyříd'te mu můj

dík za vykonanou práci na tomto případě. Že ho prosím, aby pro vyléčení dvojčat udělal, co jen bude možné.“

„Zítra mu zavolám,“ odvětil lékař. „Máte nějaký zvláštní důvod přát, si právě toto?“ zeptal se ještě jednou.

Dhark zavrtěl hlavou.

„Jen tak“

Nerad mluvil o pocitech a o tušeních. Kromě toho si sám nebyl jist, jestli bude ,dvojčata ještě vůbec někdy potřebovat. Nadskočil, když se ozval videofon. Stiskl tlačítko a na obrazovce se vynořil Bernd Eyler.

„Roboni?“ zeptal se Dhark.,

„Ještě ne,“ odpověděl šéf bezpečnosti se šibeničním humorem. „Ale každopádně nepříjemnost. Loď KHAN volala o pomoc. Velitel MaUgode byl v oblasti Denebu přepaden vzbouřenci z lodí VEGA, ARCTUR a TRIFID. Požaduje okamžitou pomoc.“

„Oukej, Eyler. Zabráňte rozšíření této zprávy. O ostatní se postarám já. Konec.“

Zlostně udeřil pěstí do stolu. Pak se spojil s velením pozemské flotily.

Na obrazovce se objevil nějaký důstojník. Poznal Dharka a ihned zasalutoval.

„Poplach všem jednotkám, které jsou k dispozici,“ pravil Dhark ostře. „Okamžitě startovat ve směru Deneb. Na pomoc lodi KHAN. Souřadnice lodi jsou v hyperspojové centrále. Vzbouřenecké lodě v případě nutnosti zničit.“

„V pořádku.“

Důstojníkově chování bylo poněkud ledabylé. Bylo znát, že pozemská flotila neexistuje dlouho. Ještě se nevytvořila tradice. Ale to všechno ještě přijde, pomyslel si Dhark. Zvuky, deště prořízla siréna z Cent Fieldu. Muži z flotily se budou snažit, tím si byl jist.

* * *

„Zatracený šílenci.“

Velitel Ma-Ugode měl v pilotním křesle KHANU plné ruce práce, aby stačil uhýbat před útoky tří křižníků TRIFIDU, ARCTURA a VEGY. Tyhle lodě, o kterých bylo známo, že jsou vedeny rukou vzbouřenců, jeho KHAN zaskočily.

Ma-Ugode měl za úkol střežit sektor Denebu. Když tři vzbouřenecké lodě přestaly poslouchat pozemské velení, byl na palubách všech kosmických lodí, nacházejících se ve volném prostoru, vyhlášen poplach.

Velitel KHANU bral tento poplach velmi vážně, přestože pravděpodobnost, že právě jeho loď narazí na vzbouřence, byla opravdu velice malá. Když však prostorový zaměřovač lodi ohlásil tři otřesy prostoru v bezprostřední blízkosti, automaticky nařídil úhybný manévř a pak se teprve staral o identifikaci cizích lodí.

Ještě než byla ukončena, vzbouřenci zaútočili. Ale nyní měli co dělat s protivníkem, který byl varován a připraven.

Ma-Ugode ihned volal pro pomoc a ze Země mu potvrdili, že k němu letí pět lodí.

„Dlouho se tady bez nich neudržíme,“ okomentoval zprávu ze Země a podíval se na svého druhého pilota. „Pokusíme se tady ty lodě zdržet. Když je udržíme do příletu posil, bude to fajn., Kdyby to vypadalo, že to nezvládneme, přejdeme do transice.“

Hmátl po kontrolních pákách a strhl KHAN za plné rychlosti stranou, aby se vyhnul zbraňovým paprskům útočníka. Ma-Ugode byl výtečný pilot a na giantských lodích se už velmi dobře vyznal. Loď ovládal natolik, že si mohl dovolit ji řídit ručně. Jeho ruce létaly přes tlačítka a páky jako varhaníkovy ruce nad klávesami.

„Původní posádky nám pravděpodobně pomáhají,“ konstatoval po 17 minutách nerovného boje.

„Je to tak, veliteli,“ potvrzoval jeden z důstojníků. „Posádky vzbouřených Robonů nemohou dostatečně umět řídit lodě. Přemohli původní posádky a ty nyní nutí, aby postupovaly podle jejich představ,“ ukázal na velkou obrazovku. „Reakce všech tří lodí na naše úhybné manévry jsou zřetelně zpomalené. Sice ne o mnoho, ale stačí to, aby nás jejich střely mýjely.“

„Doufejme, že při tom zůstane.“

Ma-Ugode pozoroval útočníky. Ty tři lodě střílely téměř bez ustání, ale střílely špatně. Nicméně i přesto byl energetický ochranný štít KHANU už několikrát zatížen zásahy.

KHAN palbu opětoval, ale síla jeho zbraní nebyla schopna prolomit ochranné štíty protivníka, tím spíše ne, že se KHAN musel především bránit.

Zabzučel interkom. Ozval se jeden z vedoucích inženýrů.

„Veliteli, už nemůžu nechat běžet reaktory příliš dlouho na takový výkon! Jsou přetíženy: maximální energie pohonu, zbráním a absorbérům to je příliš!“

„Jak dlouho ještě vydržíte bez výpadků?“ zeptal se Ma-Ugode klidně. Působil dojmem, že sedí v trenažéru.

„Maximálně pět minut.“

„Oukej. Jestli tu za pět minut nebude pomoc ze Země, přecházíme do transice.“

Velitel se otočil k obrazovkám. Ještě stále se nacházeli v nepřátelském obklíčení.

„Uhýbat ve větším úhlu, ať se dostaneme do vyšší rychlosti, „ nařídil Ma-Ugode. „Brzy budeme muset zmizet, protože, „ podíval se na časomíru, „tu ještě nejsou posily.“

Spolu s druhým pilotem svůj rozkaz sám provedl. KHAN přestala provádět náhlé prudké manévry, a tím byla rychlejší.

Obrazovky se opět rozzářily. Ochranný štít byl opět zasažen. O chvíli později se ohlásil hlavní inženýr.

„Veliteli, reaktory se přehřívají stále silněji. Nejpozději za dvě minuty budu muset snížit výkon agregátů, nebo...“

„Nebo?“ zeptal se Ma-Ugode.

„Nebo loď vyletí do vzduchu.“

„Tady sice žádný vzduch není, ale efekt by byl stejný,“ řekl velitel klidně. „Připravit na transici.“

* * *

„Bud' teď poletíte tak přesně, abychom mohli KHAN sestřelit, nebo vás pošlu za Sun-Fin-Ghem do pekla,“ řekl vůdce vzbouřenců na palubě VEGY Halef Džida a odjistik paprskomet. Jeho ústí se pak nacházelo na půl dlaně od spánku prvního pilota.

Boj při přepadení posádky Robony, určenými pro výcvik na těchto lodích, trval jen velmi krátce. Mrtev byl jenom Sun“.Fin-Ghe, velitel VEGY. Hald Džida ho zastřelil ve velínu, protože nechtěl velitele vzbouřenců poslouchat.

Trojice vzbouřených lodí narazila na KHAN náhodou. Roboni ji chtěli zničit, aby nemohla vyslat zprávu o jejich nové pozici. Proto KHAN okamžitě napadli.

Ale Roboni nepočítali ani s pilotní šikovností Ma-Ugodeho,

ani s pasivním odporem původní posádky. I přes dvacetiminutový. Intenzivní útok na KHAN se ji nepodařilo poškodit, natož zničit.

Hald Džida pochopil záměr velitele KHANU zdržet vzbouřence do přiletu pozemských posil. Pochopil také, že mu původní posádka vzbouřeneckých lodí pomáhá. Proto se nyní rozhodl tvrdě zakročit.

O jednu vraždu víc nebo méně, co na tom záleží...

Pilot pochopil. Musel nyní letět, jakoby chtěl KHAN napadnout. Jinak ho Džida zabije.

Na chvíli si pomyslel, že by mohl proti Džidovi vyskočit a odzbrojit ho, ale tím by mnoho času nezískal. Během pár vteřin by v jeho křesle seděl nějaký další pilot.

Pohled na obrazovky mu říkal, že i TRIFID a ARCTUR vyrazily.

Jestli nyní KHAN neuteče, bude její osud zpečetěn.

Vypadalo to, že to rozpoznal i její velitel. Pronásledovaný křižník přestal uhýbat. Hnal se rovnou pryč. Dlouhé bílé impulzní paprsky prozrazovaly, že letí na plný pohon, což mohlo znamenat jenom jedno: KHAN se, snaží dosáhnout rychlosti světla, aby mohla zmizet v hyperprostoru.

„Za ní!“ řval Džida. Divoce se rozhlížel po centrále. „Jestli KHAN unikne, dám každého desátého muže posádky zastřelit!“

„A kdo ti pak bude ovládat loď, tajtrdlíku?“ ujelo jednomu z mužů u zaměřovačů.

Ten muž promluvil ve zlosti a to se nevyplácí.

Džida se ohlédl. Poznal, kdo to byl. Opustil můstek a šel k hříšníkovi. Těsně u něj se zastavil.

„Takže co?“ řekl a zašklebil se. „Je mi jedno, jak mě nazýváš. Podstatný je, že pochybuješ vo mejch příkazech. To je nedisciplinovaný chování na palubě lodi. A to se trestá čím, he?“

Zaměřovač nejistě hleděl do Džidových očí. Nevěděl, co má velitel vzbouřenců na mysli.

„Takže já ti to povím. Nedisciplinovaný chování projevený pochybnostma o rozkazech a vyjádřeních velitele lodi se trestá smrtí.“ Džidova slova zněla jako syčení. „Normálně se tento trest vykonává tak, že se delikvent vyhodí z lodi do volného kosmu ve skafandru se zásobou kyslíku na půl hodiny. Ale my nemáme na takový drobnosti čas a taky nemíníme přijít vo skafandr. Takže bude

exekuce provedená hned a na místě. A vykonám ji já!“

O vteřinu později zavyl Džidův paprskomet. Muž klesl k zemi. Byl zasažen přímo do srdce.

Příslušníci původní posádky nenávistně hleděli na Džidu, ale proti ozbrojeným Robonům byli bez šancí. Ti na svého velitele hleděli s hrdostí.

O chvíli později byl oznámen otřes prostoru.

„LOŽ KHAN přešla do transice,“ ohlásil jeden z Robonů od zaměřovačů.

Obrazovky byly prázdné. KHAN zmizela v hyperprostoru, v onom pětidimenzionálním médiu, pro člověka nepředstavitelném a jen matematicky vyjádřitelném místě.

„Spojte mě s veliteli TRIFIDU a ARCTURU,“ přikázal Džida. O tři minuty později se radil s Busombou a Laurentem Bareem, veliteli Robonů na dalších dvou lodích. Džida mezi nimi měl přednostní postavení.

„KHAN je pryč,“ shrnoval události. „Vyslala hlášení na Cent Field.

Posily jsou na cestě. Musíme se ztratit.“

„Kam?“ ptal se Busombo.

„Navrhuju temnej mrak v souhvězdí Labutě,“ řekl Džida. „Je to dostatečně daleko. Kromě toho nás v mezihvězdném materiálním mraku sotva někdo zaměří, i kdyby letěl kolem nás. Námitky?“

Žádné.

„Takže se připravme na transici. Přesně spočítat čas, ať se nepoztrácíme. Až budeme připravený, v 95 procentech rychlosti světla skáče. Pozemšťani tady budou každou chvíli.“

Busombo a Baree souhlasili. Jednak byli disciplinovaní a pak také nechtěli skončit jako zaměřovač na palubě VEGY.

* * *

Velitel Ma-Ugode provedl jenom krátkou transici. On i jeho posádka pocítili v kostech mírné mravenčení, ale, pak už se ozvaly další příkazy.

„Těch tří jsme se zbavili,“ řekl, když se podíval na obrazovky. „Pochybuji, že se dohodnou na tom, aby nás zaměřili a skočili za námi. Spolupráce s původní posádkou k tomu není dost dobrá. Takže

prozatím zůstaneme zde.“

Jeho muži od zaměřovacích přístrojů přikyvovali. Věděli, že k transici je zapotřebí souhry celého týmu, aby bylo možno někoho pronásledovat.

Především zaměřovací a počítačí středisko musely při tom bezchybně a rychle spolupracovat. Veškeré hodnoty se bleskurychle, ale komplikovaně přepočítávaly. Tento proces vyžadoval od vedoucího počítačího střediska solidní znalosti hypermatematiky. Když ten splnil svůj úkol, bylo pak na navigátorech a pilotech, aby jeho přepočty správně použili při výpočtu transice.

To všechno na KHANU věděli. Loď skočila prostorem jen do vzdálenosti půl světelného roku.

„Posila je na cestě,“ prohlásil velitel. „Vzbouřenci sotva budou čekat, až se objeví. Spíš se co nejdřív pokusí o transici. Počkáme ještě 15 minut v této pozici. Pak se pomalu vrátíme na původní souřadnice. „

„Ale to taky můžeme skočit zpátky před kanóny těch tří,“ namítal první důstojník. „Můžeme si být jisti, že uletěli?“

„Docela jisti,“ zašklebil se Ma-Ugode spokojeně. Před invazí Giantů byl dlouho kapitánem obchodní lodi a ve vesmíru, byl takřikajíc jako doma. „Klidně se vsaďte, oč chcete.“ Otočil se a spojil se se zaměřovací centrálou.

„Pozorně sledujte prostorový zaměřovač. Na naší poslední pozici by se brzy mělo něco dít. A na tak krátkou vzdálenost byste měli snadno poznat, jestli se bude jednat o vskok nebo o výskok.“

„Dáme pozor,“ ujišťoval ho technik.

„No, takže si počkáme,“ mínil velitel. „Mezitím požaduji generální kontrolu,“ ukázal na prvního důstojníka. „Především strojevný. Dostala zabrat. Chci, abychom měli jistotu, že je všechno v pořádku.“

KHAN nemusela dlouho čekat. Za 13 minut se ozvali zaměřovači.

Hlásili otřesy prostoru.

„Přílet nebo odlet?“ ptal se velitel.

„To není lehké,“ odvětil šéf zaměřovačů, „ale spíš bych soudil na přílet Posil ze Země. Na tři lodě byl otřes prostoru trochu moc silný.“

„Dobrá,“ odvětil Ma-Ugode. „Tak do toho. Připravit ke zpětné

transici.“

Po vyslovení rozkazu se rozeřvaly agregáty. KHAN začínala maximálně zrychlovat. Když se loď blížila k hranici rychlosti světla, Ma-Ugode stlačil tlačítko skoku.

Ve zlomku vteřiny byli zpátky.

Transice probíhala téměř neznatelně. „Že proběhla, poznali jen podle lehkého mravenčení v údech a podle změny hvězdného obrazu.

Než se na Zemi vrátil Dhark a přivezl sebou POINT CF, pozemské kosmické loďstvo znalo pouze časový skok. Pomocí něj mohla kosmická loď skočit hyperprostorem až do vzdálenosti 1,7 světelných let. Pak bylo zapotřebí znovu nabít takzvané magnetické láhve.

Tehdejší lodě měly kromě potřebných agregátů ještě i plazmový pohon.

Na POINT OF byl kromě podsvětelného *Sle* také nadsvětelný pohon, takzvané *Hvězdné sání*, které umožňovalo mnohonásobky rychlosti světla, aniž by POINT OF opustila Einsteinův prostor. Předpoklad však tvořilo intervalové pole kolem lodi. O jeho pravé podstatě se vědci zatím ještě stále jen dohadovali.

Pomocí skoků hyperprostorem lidé poznávali nové dimenze pohybu. Ukořistěné giantské lodě prováděly tento způsob pohybu ještě dokonaleji než pozemské koráby, aniž by vědci věděli, jak se to děje.

Transitní technika však připouštěla domněnku, že musí existovat hyperprostor s více než čtyřmi dimenzemi. Nejpříjemnější hypotéza tvrdila, že transitní pohon natolik zesílí přirozené zakřivení prostoru, že ho dotýčná loď opustí. Podle toho, jak silnou energii použije, se dostane různě daleko. Nakonec se loď vrátí zpět do Einsteinova kontinua. Let hyperprostorem probíhá bez měřitelné časové ztráty, protože čas je identický se čtvrtou dimenzí a tím pádem je i součástí Einsteinova kontinua.

V praxi si lidé na kosmických lodích na transici už zvykli. Zpočátku, než byly transitní pohony vyladěny na lidský organismus, provázely skoky prostorem pocity smrtelné úzkosti. Nyní z něj zbylo už jen mírné mravenčení, provázející de- a rematerializaci.

KHAN se rematerializovala nedaleko místa, ze kterého před nedávnem vyskočila z prostoru.

„Pět lodí v sektoru červená-39-sedm,“ ozvala se zaměřovací centrála.

„Požadujte jejich totožnost,“ přikázal Ma-Ugode.

Ani ne o minutu později měli jistotu, že jde o pět lodí pozemské flotily, které jim přiletěly na pomoc.

Pak se ozval velitel lodi PYRRHUS, Baker: „Haló, Ugode. Vaše loď vypadá docela pěkně. Máte nějaké závady? Byli jste zasaženi? Kde jsou vzbouřenci?“ ,

Než stačil Ma-Ugode odpovědět, zaměřovači zjistili silný otřes prostoru v bezprostřední blízkosti.

„Vypadá to, že zdrhli,“ pravil velitel Baker. „Byla to sice krátká transice, ale než si ji spočítáme, budou dávno za horama... hm, to přirovnání nesedí, ale víte, co tím myslím, že? Další pronásledování pokládám za bezúčelné.“

„Co bude s našimi kamarády, které vzbouřenci drží v zajetí?“ ozval se velitel RAMSESU. Všech šest, kapitánů se radilo propojenými vysílači.

„Vzbouřenci je teď nutně potřebují,“ řekl Ma-Ugode. „Za tak krátkou dobu výcviku se toho nemohli naučit moc. Sami by na lodi nebyli nic platní. To by daleko nedoletěli.“

„Nanejvýš do nejbližšího slunce,“ zašklebil se velitel PYTHONU.

„Takže původní posádky zatím nejsou ve vážném nebezpečí,“ pokračoval Ma-Ugode. „Rád bych jim pomohl, ale momentálně nevím jak. Když nevíme, kde jsou.“

„Takže v téhle chvíli nemůžeme nic dělat,“ pokrčil rameny velitel DRACONA. „Jen bych rád věděl, kdo za tím vším stojí.“

„Někdo, kdo ty lodě potřebuje, aby uskutečnil nějaký svý všivý plány,“ řekl Baker. „Navrhuju, abychom se vrátili na Cent Field. Naše flotila je malá a lodě mají většinou zůstat poblíž Země.“

Ostatní kapitáni souhlasili. Než se však vzdálili, požádali Zemi o povolení k návratu.

Ren Dhark obdržel jejich hlášení přesně za 34 minut. Právě se ukládal ke spánku, ale spojaři z letiště ho ještě pozdrželi.

Četl to pozorně. Chápal, že pronásledování vzbouřeneckých lodí nebylo v současné situaci možné. Proto povolil návrat všech šesti lodí zpět na Cent Field.

Chvíli byl ještě vzhůru a sledoval odcházející bouři. Z

temného nebe občas vyšlehl osamocený blesk.

„U všech planet,“ zamumlal. „Kdo jen může mít takový zájem o kosmické lodě? Za tím asi nebudou Gianti. Šedá eminence sedí na Zemi. Je to člověk, to cítím. Všechno tomu nasvědčuje.“

Ale kdo? Kdo? Kdo je to?

* * *

Halef Džida si v tu chvíli oddychl. Ještě cítil to leknutí. Jeho tři uloupené lodě nebyly ještě ani dvacet miliónů kilometrů od místa, kde se jim ztratila loď KHAN, když zaměřovače zjistily silné otřesy prostoru.

„Pozemský lodě,“ řekl někdo. Roboni zneklidněli.

Džida se spojil s TRIFIDEM a ARCTUREM.,

„Provedeme krátkou transici,“ přikázal hrubě. „Než se dočkáme hodnot temného mraku, pozemšťani si nás zaměří.“

Baree a Busombo ihned souhlasili. Džida mohl ze svého velínu slyšet, jak vydávají příslušné rozkazy svým posádkám.

„Mimochodem, Džido,“ řekl Busombo. „Mohl bys po transici přijít na palubu ARCTURA?“

„Proč?“

Busombo se naklonil co nejbliž k mikrofonu, aby mohl zašeptat. „Mám potíže s bývalým kapitánem,“ přiznal. „Clark je tvrdohlavý a pokouší se o pasívní odpor.“

„Tak ho zastřel,“ odvětil Džida cynicky. „To úžasně oživí disciplínu. Já sám jsem to už taky vyzkoušel“

„Jestli to udělám, budu mít na palubě rebelii. To nechci riskovat. Moje lidi by loď sami neuřídili. Bylo by mi milejší, kdybys ho tady srovnal ty. Z tebe maj všichni respekt!“

„Tak jo. Provedeme krátkou transici. Pak si k tobě zaletím.“

O tři minuty později všechny tři křižníky skočily, nechaly za sebou osm světelných měsíců a pozemský svazek lodí.

Vzájemně se odchýlily o 50 miliónů kilometrů. Zatímco se k sobě přibližovaly, zaměřovači zjistili, že se šest pozemských lodí vrací směrem k Zemi. Vzbouřenci, se tedy mohli cítit bezpečně.

Pro původní posádku to však znamenalo značné zklamání. Zajatci museli konstatovat, že je jejich kamarádi prozatím nechali Robonům napospas.

Jejich budoucnost byla značně nejistá. Co s nimi ti nevypočitatelní Roboni provedou, až se naučí ovládat lodě? Lidé jako Halef Džida byli klidně schopni zlikvidovat celou posádku.

Mezi důstojníky původních posádek bylo od této chvíle jasno, že se ve vhodný okamžik musí pokusit získat vládu nad loděmi zpět.

Opatrně konspirovali. Roboni, kteří je hlídali na každém kroku, nesměli vůbec nic tušit.

Ale nebylo to zas tak těžké, jak by se zdálo. Roboni nemohli sledovat a odposlouchávat každý hovor členů posádky. Ti byli prozatím schopni se domlouvat jenom mezi sebou, bez videofonu a bez spojení s další lodí. Nikoliv bezdůvodně Džida, přikázal, aby především rádiové spojení bylo střeženo mimořádně ostražitě. Počítal s protiakcemi. Když však podrží pod kontrolou dorozumívací zařízení, bude mít stále navrch, to věděl.

A už vůbec si nedělal hlavu, jestli může nebo nemůže letět na ARCTUR. Velení na lodi VEGA předal svému zástupci Wilu Broinovi.

„Hlídej to tady a nic nedovol,“ zdůrazňoval, když opouštěl velín.

Broin přikývl.

„Na mě se můžeš spolehnout,“ ujišťoval ho. Přitom poklepal na pouzdro s paprskometem. „Kdo nebude poslouchat, toho naučíme. Týdle řeči porozumí každé.“

„Rosteš, Broine,“ řekl Džida.

Pak odešel k hlavnímu vchodu a po tiše šumícím dopravním. Pásu odejel k antigravitační šachtě, která vedla do hangáru malých člunů. Nejdřív do šachty opatrně strčil, ruku a když pocítil jemný tah pole, teprve vstoupil. Jako rozený spiklenec dobře věděl, jak mnoho nebezpečí může na člověka na takové lodi číhat. K tomu mimo jiné patřilo i vypnout antigravitační šachtu, když se dotyčný nacházel uvnitř. Pak se onen člověk normálně zřítí dolů a zabije se.

Proto dávat pozor, když se vznášel vzhůru, zda neucítí jemné záchvěvy pole, které vždy předcházely jeho vypnutí. Při troše pozornosti se pak dalo ještě včas vystoupit.

Ale Džida se do hangáru dostal bez jakékoliv újmy.

Stály tam dvě takzvané čočky. Říkalo se jim tak pro jejich tvar. Byly vybaveny pouze impulzním pohonem, takže nedokázaly překročit rychlost světla. Pro lety uvnitř sluneční soustavy nebo od

planety k planetě se ale hodily.

Vnitřní vchodová brána byla již otevřená, stejně jako průhledná kupole jedné čočky. Uvnitř seděl jeden pozemský pilot. Hlídali ho dva Roboni.

Džida nastoupil a uvelebil se v jednom z křesel.

„Na ARCTUR!“ přikázal.

Táhni k čertu, chtělo se pilotovi říct, ale mlčel. Všude na lodi se už vědělo, že Džida zastřelil dva muže z posádky.

Takže vjel mezi vnitřní a vnější uzávěru, vnitřní se za ním zavřela a vakuové pumpy vysály z prostoru cenný kyslík. Pak se pomalu otevíral vnější vstup. Tři metry před čočkou začínal nekonečný vesmír.

Fialové světlo na kontrolním pultě se rozblíkalo. Fialová znamenala pro Gianty: Vše v pořádku.

Pilot stiskl knoflík a čočka se vznesla. Pasažéři nepocítili žádné přetížení. Pouze za sebou viděli VEGU, jak se zmenšuje a padá do kosmu. Pilot opatrně ubral a namířil si to k ARCTURU, vzdálenému 100 kilometrů napravo.

Džida se napřímil. Důvěřoval svému šéfovi na Zemi. Bylo už jen otázkou času, kdy vyřídí Rena Dharka a jeho partu.

* * *

Chris Shanton stál u okna svého apartmá v hotelu King Size a shlížel dolů na noční Paříž. V ruce svíral rozpis porad a konferencí u Normana Dewitta. Měl se jich během následujících dní zúčastňovat.

Zavrtěl hlavou.

Přestože byl přesvědčen o nutnosti dobrého administrativního řízení, nerad se stával jeho součástí. Byl to muž praxe a mezi plány, papíry a teoriemi se mu nelíbilo.

Papír mimoděk zmuchlal a hodil do koše. Nač ještě konference. Dewitt mu během posledních dnů ukázal dost a dost, aby pochopil, jak velkou prací je v euroasijské oblasti ještě nutno vykonat.

Následující den chtěl Dewittovi sdělit, že pozítří zahájí zamýšlenou okružní cestu po velkém počtu klíčových podniků.

Shanton se otočil.

Jeho psí robot Jimmy seděl uprostřed místnosti a pravou přední

pracku držel vodorovně ve vzduchu. Shanton o něj málem klopýtl.

Podle nového programu toto gesto znamenalo důležitou věc, na niž chtěl Shantona upozornit. Tento psí robot byl vysoce výkonný. Shanton si ho postavil ve volných chvílích na Hope. Podobu psa mu dal jen z rozmaru.

„Tři, - sedm - nula - dvě,“ řekl Shanton. Vyslovil tak kód, který umožňoval Jimmymu, aby promluvil.

„Zaměřuji neobyčejně mnoho elektrických obvodů,“ pronesl mechanický hlas.

„Kde?“

„Přímo nade mnou.“

„Dva - devět,“ řekl Shanton. Pro Jimmyho to znamenalo, že je vše v pořádku. Úkol splněn.

Robot vstal a odešel do kouta, kde se po psím způsobu uložil ke spánku. Jeho pán vyslovil konečnou formulaci. Tím skončila operace umělých neutronů v nejvyšším okruhu. Svoji roli převzalo opět obecné naprogramování.

Podle toho měl Jimmy za úkol také dávat pozor na pronásledovatele a na odposlouchávání. Dokázal najít v místnosti optické i zvukové štěnice. Mimo to upozorňoval na mimořádná soustředění elektronických zařízení tam, kde by za normálních okolností neměly být.

Někdy jindy by Shanton podobné Jimmyho oznámení prozkoumal, ale tentokrát se domníval, že je vše v pořádku. Jeho apartmá se nacházelo přímo pod Dewittovým patrem. Shanton přepokládal, že jsou to Dewittovy informační stroje, jež probudily Jimmyho zájem.

Jimmy si však ve skutečnosti všiml Dewittovy tajné centrály, která byla umístěna přímo nad Shantonovým bytem. Ale při vší konstrukční dokonalosti nebyl přece jen schopen sám od sebe odlišovat zdroje informací. A tak jeho pán na nic nepřišel a poslal svého psa do kouta. To však nebyla jediná chyba této dvojice během dne. Díky rafinovaně umístěné rušičce Jimmy neobjevil kameru s mikrofonom, velkou jako krabička cigaret, jež byla schovaná za větrací mřížkou. Od ní vedlo spojení přímo do rekordéru v Dewittově tajné pracovně. Dewitt myslel na všechno.

Elegantní manažer Dewitt právě nebyl u svých přístrojů.

Ale už při příštím přehrávání si všimne Jimmyho schopností a

poslechne si také, co svému pánovi oznámil.

K tomu došlo už příští ráno. Dewitt okamžitě poznal, jak je Shantonův psí robot nebezpečný. Že je vším možným, jen ne obyčejnou hračkou.

Ten dřevorubec Shanton je nebezpečný, říkal si, nesmím ho spouštět z očí.

Ještě večer před Shantonovým odjezdem na okružní služební cestu se Dewitt spojil se svými lidmi v dotyčných podnicích. Budou všude, kam se jen Shanton hne.

* * *

„Takže šťastnou cestu, pane Shantone,“ podal vždy decentní a elegantní Norman Dewitt ruku obrovitému technikovi. Usmíval se při tom. „Myslím, že se pan Dhark rozhodl správně, když k nám poslal právě vás, tak schopného muže...“

„S těma schopnostma to nebude tak horký,“ namítal Shanton a myslel to upřímně. Dewitta obdivoval a měl za to, že se s ním nemůže měřit. Dewitt byl vždy zdvořilý, měl formát, byl velmi vzdělaný a disponoval neuvěřitelnými vědomostmi. Shanton se přistihl, že ho srovnává s Dharkem.

To srovnání nedopadlo pro Dewitta špatně. Nevyznal se pouze v záležitostech kosmonautiky a užité techniky, ale jinak ho Shanton Pokládal za muže, který byl schopen stejných činů jako Dhark.

To byly rozumové úvahy. Pocity už neměl tak jednoznačné. Bylo to díky neprostupnému Dewittovu zevnějšku. Dewitt se neustále usmíval, ale Shanton netušil, co se skrývá uvnitř. Občas se mu zdálo, jakoby z Dewittových slov zaslechl závan tvrdosti nebo cynismu, ale pak sám sobě vyčítal, že je předpojatý a že hledá mouchy, tam kde nejsou.

Všichni lidé nemohli být stejní. Dewitt byl už před invazí Giantů slavný průmyslový manažer. Po osvobození Země ho Dhark angažoval a pověřil ho řízením. důležité oblasti. Své úkoly plnil beze sporu stoprocentně.

Ze zamyšlení ho vytrhl Dewittův hlas.

„Za pár dní se vrátíte. Už dnes jsem na vaši zprávu zvědav. Půjde o důležitý podklad memoranda, které vypracovávám pro Rena Dharka. Je to mimořádný muž! Velmi ho obdivuji! Mimochodem...

zaslechl jsem něco o tom, že si dělá starosti kvůli Robonům. Někteří Roboni se během posledních dnů údajně nějak špatně chovají.“

Při těchto slovech se Shanton na chvíli zarazil. Odkud tohle Dewitt věděl? On sám, Shanton, se o tom dozvěděl při tajném spojení s Eylersem. Eylers ho požádal, aby si nenápadně všimal aktivit Robonův euroasijských podniků.

Dewitt v tu chvíli uvažoval, jestli nezašel příliš daleko. Odposlechl rozhovor mezi Shantonem a Eylersem a nyní na Shantona udeřil, aby zjistil jeho názor.

Ale Shanton své podezření setřásl. Proč by Dewitt nemohl mluvit s Dharkem... Eylers se o tom sice nezmínil, ale to neznamenal žádný argument...

„No, Dharka zajímají Roboni ve vedoucích pozicích průmyslových podniků,“ odvětil a zopakoval, co podle něj Dewitt už musel vědět. Ten ho klidně nechal domluvit a choval se zdrženlivě. Tím dovedl Shantona k tomu, aby řekl víc, než kolik chtěl.

Když se pak Shanton konečně rozloučil a krácel k letišti, Dewitt se v duchu šklebil.. Ted' věděl, jak velmi mu Shanton důvěřuje. Přesně tak to chtěl. Pro své plány potřeboval důvěru Dharka, ale i jeho okolí.

* * *

Příklop atomově vytápěné pece se pomalu otevíral. Vycházelo z něj nažloutlé horko. Chris Shanton mimoděk zvedl ruku k obličeji, přestože byl dostatečně chráněn pracovním skafandrem a kuklou.

Nyní byla pec otevřená. Pět metrů vysoký a čtyři krát čtyři metry široký ocelový kvádr pomalu klouzal k lisovací lince, na jejímž druhém konci z něj bude už jenom tenký, plech.

„Počáteční potíže jste tady perfektně zvládli,“ křičel Shanton na ředitele závodu, jenž ho provázel podzemním provozem ocelárny. Musel křičet, aby přehlušil stroje.

„Dělali jsme, co jsme mohli.“ Ředitel se za průhledným ochranným štítem usmál. Svému hostu naznačil pohybem ruky, že půjdou dál.

Shanton byl rád, že opouští halu a že si může konečně sundat kuklu. Přestože obrovité ventilátory vháněly do haly neustále proud chladného vzduchu, byl propocen na kůži.

„Největší potíže jste asi měli s personálem, že?“ řekl Shanton a ohlédl se za Jimmym. Ten pobíhal pár kroků za nimi a očíhával rohy.

„Nepřímo vděčíme Giantům, že jsme mohli závod tak rychle uvést do provozu. Mimochodem, chcete se podívat do naší kombinované elektrárny?“

Shanton přikývl.

„Jak to Giantům?“ zeptal se.

„No, naši spolupracovníci Roboni to dokázali. Jako vedoucí směn a předáci jsou jednoduše nenahraditelní. A svou rychlou schopností reagovat už tady nejednomu spolupracovníkovi zachránili život. Bylo tu hodně nebezpečných míst, dokud se závod nezaběhl.“

„To si umím představit.“ Shanton uvažoval o tom; že opět slyší na Robony jenom chválu...

„Máte s Robony stejně dobré zkušenosti i na vyšších místech?“

„Jistě. Rychle se zapracovali a jsou, obecně řečeno, čínorodější a rozhodněji než obyčejní lidé.“

„To neslyším poprvé.“

Shanton musel opět křičet, aby mu bylo rozumět. Blížili se k obrovské pancéřové bráně. Ředitel ji otevřel pomocí ručního dekodéru. Za branou se nacházely vodní turbíny. Hluk, který vydávaly, byl ještě tak tak snesitelný. Kromě nich dvou v obrovském sále nikdo jiný nebyl.

„Máme atomové reaktory a vodní turbíny. Ty turbíny pocházejí ze staré fáze vývoje továrny. Tvoří základnu energetické výroby. Abychom ušetřili jaderné palivo, vyjíždíme atomové reakce, jenom když nestačí voda v řece. K vyhřívání pecí používáme plyn z evropské sítě.“

Exkurze trvala ještě další dvě hodiny. Chris Shanton měl dobrý dojem jak z ředitele, tak z továrny.

O něco později ředitel doprovázel hosta k letištní ploše. Podle hodinek bylo jedenáct večer, ale slunce stálo ještě nad horizontem. Továrna ležela v blízkosti severošvédských rudných hor a nyní byl čas jasných nocí.

Jimmy naskočil do kabiny. Jeho pán se rozloučil.

„Vaše práce - všechna čest!“ řekl Shanton na rozloučenou. „Závod jede naplno, vyrábí hodnotnou ocel a má velmi nízkou zmetkovitost. Díky vám a Robonům.“

Ředitel se usmíval.

„Děkuji, pane Shantone. Mimochodem, já jsem byl taky unesen na Robon.“

Shantonova stíhačka se vznesla, přešla do vodorovného letu a zrychlila.

Další zastávkou byl velký podnik na přesná ložiska ve Vilnius. I tam byl ohlášen, ihned si ho vyzvedli na letišti a doprovodili ho do podniku. Jako mnoho průmyslových závodů 21. století ležel i tento pod zemí. Na povrchu země roboti obdělávali zemědělskou půdu. Veškerý komplex vchodů, příjezdů a vzduchotechniky se soustředil na ploše o délce 100 metrů. Kouř nebo zplodiny tu neexistovaly. Zachycovaly je filtry a absorbéry. Shanton všude obdivoval čistotu ovzduší. I z této továrny vycházel jen nezávadný vzduch.

Továrna ve Vilnius ještě nepracovala podle všech představ. Procento zmetkovitosti bylo vysoké.

„Máte ještě potíže s pracovními silami?“ zeptal se Shanton. Okamžitě přihrával manažerovi, který ho provázel. Úkol je úkol. Jeho úkolem bylo zjišťovat, jak se chovají Roboni.

„V určitém ohledu ano,“ řekl manažer. „Měli jsme smůlu, že v této oblasti sídlí jen málo Robonů, Vám je jistě známo, jaká místa zaujímají v jiných podnicích.“

„Už jsem o tom slyšel. Hodněkrát.“

„Ale my jsme museli sáhnout po lidech, kteří zůstali na Zemi. Bylo pro ně těžké začít zase pravidelně pracovat. Jsme sice z velké části zautomatizováni, ale právě programování a obsluha se ukázaly být pro pozemšťany problémem. Právě tady jsme ještě nedopílili požadované přesnosti a spolehlivosti.“

„Vy sám jste Robon?“ zeptal se Shanton rovnou.

„Ne, já jsem Rus. Moje rodiště je Kirnovo. Proč se ptáte?“

„Jen tak,“ odvětil Shanton rychle. „Jestli souhlasíte, můžeme zahájit prohlídku.“

„Prosím.“ Manažer doprovodil Shantona k čekajícímu elektrickému vozítku. Shanton během jízdy uvažovalo tom, jak lidé smýšlejí o Robonech. Obdivují je a uctívají je. Bez jakéhokoliv náznaku závisti nebo nepřejčnosti. Přitom právě tyhle vlastnosti jsou člověku tak vlastní...

Na půl ucha poslouchal povídání manažera a občas se na něco

přeptal. Dál myslel na Robony.

Proč se tady chovali jinak než ve Francii? Tady nikde ještě neslyšel o nějakých jejich snahách separovat se od lidí.

Že by se jednalo o nakažlivý proces, který začal právě v Paříži? Nebo a teď ho zamrazilo... že by Roboni dokázali ovlivňovat lidi ve svůj propěch? Aby jim nezáviděli a milovali je? Vznikal s Robony Homo superior?

„Co je vám, pane Shantone?“

Manažerovi neuniklo, že se jeho host zpotil. Kromě toho se Shanton neustále ohlížel, jakoby někde čekal nebezpečí.

„Je tu trochu horko,“ odpověděl Shanton a hned věděl, že tazatele nepřesvědčil. I když - ten manažer nemohl číst jeho myšlenky. Snažil se projevovat víc zájmu o továrnu.

Ale nedařilo se mu to. V duchu byl stále u Robonů. Co mu to manažer odpověděl, když se ho zeptal, jestli je Robon? Ne, jsem Rus, řekl. Takže také bezděčně činil rozdíl mezi člověkem pozemšťanem a člověkem z Robonu.

Nesmysl, zavrtěl Shanton hlavou.

Setřásl pochybnosti. Byl mužem činu. Spekulace neměl rád. Během své okružní cesty nepřišel na nic závadného a necítil ani chuť tento svůj názor jakkoli měnit.

* * *

Dalšími zastávkami na jeho cestě byly: podnik na elektrotechnické součástky v Novosibirsku, továrna na pancéřové plasty v Ulanbátaru a výroba elementů pro atomové reaktory v Mukdenu. Všude byli spolupracovníci z řad Robonů chváleni a vedoucí pracovníci podniků jen litovali, že jich mezi svými zaměstnanci nemají víc.

„Gianti měli odvézt na Robon všechny lidi,“ pravil žertem nad občerstvením v Mukdenu. Myslel to jako vtip, ale setkal se s všeobecným přitakáváním.

„Mohli lidstvu jako celku pomoci ve vývoji,“ poznamenal šéfpsycholog podniku zcela vážně.

„Máte za to, že jsou Roboni lepší než lidé?“ položil mu Shanton rozhodující otázku.

„Jednoduše řečeno ano,“ zněla odpověď. „Především co do

intelligence a reakcí ano.“

„Nevyvažují to nějaké negativní vlastnosti?“

„Už jsem na to také pomyslel,“ odvětil psycholog. „Ale i přes přesná pozorování v podniku jsem si ničeho podobného nepovšiml.“

„Mmmm,“ kousl Shanton do kaviárového chlebičku. Moc dobře mu při té chvále na Robony nebylo. Šlo o značně nepřírozenou záležitost.

Proč nikde neslyším o Robonech nic negativního?

Třeba jsi ještě nenavštívil to pravé místo, říkal si.

Na to, aby si troufl tuto otázku jednoznačně zodpovědět, navštívil zatím jen málo míst. Bylo docela možné, že někde jinde narazí na odlišnosti.

Ředitel dalšího podniku v Bangkoku se nestyděl prohlásit, že by sám chtěl být Robonem.

„Proč?“ chtěl Shanton vědět. Odpověď přišla s odzbrojující upřímností.

„Protože bych toho pak víc dokázal a dostal bych se do vyšší platové kategorie. Podívejte, můj zástupce je Robon. Vyřídí toho podstatně víc než já a přitom se duševně zdaleka tak nevyčerpá. Přestože nejsem o nic starší než on, jsem po pracovním dni úplně vyřízen a potřebuji klid. On však má ještě chuť sportovat nebo se pobavit,“ mrkl na Shantona. Shanton se zakřenil.

„Možná je to jenom jiný člověk než vy. Vlohy má člověk různé, i ty psychické. „

„To není tím. Znal jsem ho před invazí. Díky transportu na Robon se změnil. Napohled ne příliš, ale pro ty, kteří ho znali už z dřívějšíka, přece jen podstatně.“

„Zajímavé,“ řekl Shanton. „A v jakém smyslu se podle vašeho názoru změnil?“

„Lepší fyzická připravenost. Rychlejší reakce,“ odvětil ředitel.

„V tom vidím největší rozdíl. „

Shanton přikývl. Tohle nebylo nic nového.

„Jak jste na to přišel?“ ptal se dál.

„Při tenisu. Víte dobře, jak tam záleží na rychlých reakcích. Můj zástupce byl před invazí jen průměrný hráč, hrál pouze kvůli pohybu. Teď, když je Robon, vyhrává nad všemi členy klubu. Přitom si myslím, že zdaleka nehraje na plný výkon. Poznám to, sám hraju tenis.“

„Jak je na tom s kondicí? Myslíte si, že Roboni oproti dřívějšímu také více vydrží?“

„Bezpochyby ano.“ Ředitel se usmál. „Každopádně závidím těm, kteří tam byli. Mají to do konce života lehčí.“

Když se Chris Shanton po dvou pracovních dnech, čítajících téměř 48 hodin plného nasazení, vrátil do Paříže, měl za to, že má alespoň v jedné věci jasno. Roboni byli skutečně změněnými lidmi. Zásadně k jejich prospěchu. Jejich vylepšené schopnosti byly ziskem pro spoluobčany a pro Zemi vůbec. Sice si neuměl vysvětlit, proč se právě ve Francii chovají divně, ale obavy Bernda Eylerse, že by mohli vytvořit stát ve státě, po absolvování svých exkurzí nesdílel.

Jakmile se převlékl a něco pojedl, ohlásil se videofonem u Rena Dharka. Navázání spojení trvalo o něco déle než obvykle, ale ne o tolik, aby to vzbudilo Shantonovo podezření.

„Zdravíčko, Shantone,“ usmál se Dhark. „Vrátil jste se z výletu? Jak jsme na tom s tím naším průmyslem?“

„Představoval jsem si to hůř, pane Oharku,“ zamával Shanton do optiky přístroje. „Naše domněnky se potvrdily. Gianti skutečně odvezli převážně jenom americkou techniku.“

Ren Dhark přikývl.

„V euroasijské oblasti to vypadá podstatně líp. Existují jisté nedostatky, například při těžbě wolframu,“ při výrobě polovodičů nebo nejružnějších náhradních dílů, ale lidé se snaží. Je jen otázkou času, kdy výroba opět dosáhne optimálních hodnot.“

„Mhm,“ zapřemýšlel Dhark. „A jak vycházíte s panem Dewittem?“ „Normálně. Je to velice schopný muž, o tom není pochyb. Rychlý vzestup průmyslu je bezesporu také jeho zásluhou.“

„Díky,“ zamumlal Dewitt ironicky. V této chvíli seděl ani ne pět metrů nad Shantonem a poslouchal, respektive také se díval na to, o čem Shanton s Dharkem mluví. V apartmá, kde bydlel Shanton, Dewitt ubytoval osoby, které chtěl patřičně sledovat a odposlouchávat.

Ren Dhark na Shantonově obrazovce opět přikývl.

„Moje očekávání nezklamal,“ řekl.

Shanton pak na základě svých podkladů podal zevrubnou zprávu o stavu průmyslových podniků v euroasijské oblasti. Ren Dhark si tuto zprávu nahrával, aby ji měl neustále k dispozici, kdyby ji potřeboval.

„Díky,“ řekl, když technik skončil. „Mám nyní dokonalý přehled.

Díky. Mimochodem, co Roboni? Víte, jak mě tato otázka zajímá. I když nemám takové obavy jako Eylers, je to znepokojivá záležitost.“

„Tááák, pánové jsou znepokojeni,“ poznamenal nahoře Dewitt. Seděl v tajné místnosti, pohodlně se uvelebil v křesle a pokuřoval drahý doutník. Na stole před ním běžel napojený videofon a rozhovor obou mužů byl také samozřejmě automaticky nahráván.

„Pane Dharku, o této věci jsem před svým odletem s panem Eylersem mluvil,“ řekl šéf technik. Dewitt v místnosti nad ním souhlasně přikyvoval. „Takže jsem se soustředil hlavně na tuhle věc. Abych předeslal nikde jsem nenarazil na nic destruktivního a ani jsem o ničem, podobném neslyšel.“

„Takže se kastování Robonů a vytváření speciálních klubů omezuje pouze na Francii a na Ameriku?“ zeptal se Ren Dhark.

„Zřejmě. Na severu a na východě Evropy a ani v Asii jsem nic podobného neobjevil,“ zopakoval Shanton. „Podle mého názoru maluje pan Eylers čerta na zeď.“

„No, já nevím,“ pokyvoval Dhark hlavou. „Tyhle věci...“

„Dva - devět!“ řekl Shanton nahlas a zlostně. „Vypadnu“

Ren Dhark po krátkém zaváhání pochopil, že Shanton má na mysli svého psa Jimmyho. Spatřil ho na obrazovce. Psí robot zaznamenal opět silné elektrické impulsy, proto vytrčil přední tlapku. Když ho Shanton okřikl, odešel do kouta a podrbal se na noze.

Šéf technik si psovo počínání opět vysvětlil velice chybně. Proto vyslovil konečnou formulaci. Následující slova Shanton jen tak prohodil:

„Patro nade mnou má pan Dewitt informační kancelář, „ vysvětloval. „Robot samozřejmě zaměřuje tu spoustu přístrojů. Nedokáže tyhle věci rozlišovat.“

Ren Dhark souhlasil. Pro něj to bylo jasné.

„Takže vy si ohledně Robonů neděláte starosti?“ zeptal se ještě jednou.

„Absolutně ne. Naopak. Zprovoznění továren by většinou trvalo podstatně déle, kdyby nepomohli Roboni a jejich mimořádné schopnosti. „

Dharkova tvář se rozjasnila. Shanton hovořil přesvědčivě, Ale k Dewittovu zklamání neřekl, zda své obavy skutečně považuje za vyřízené.

„Ještě jednou díky, Shantone,“ řekl nakonec. „Teď si odpočiňte. Nejpozději za tři dny vám dám vědět, co bude. vaším dalším úkolem. Tak zatím...“

Ren Dhark zamával na rozloučenou a pak obrazovka videofonu ztmavla. Dewitt nahoře vypnul svůj rekordér.

„Dobrý,“ zamumlal. „Velmi, velmi dobrý. Moji lidé mu tedy našeptali o Robonech jenom samou chválu. A on to hned předal svému pánu a mistrovi.“

Zatímco Dewitt opouštěl tajnou místnost, ještě si cosi říkal. Kdyby ho někdo mohl poslouchat, slyšel by slova jako: výborně to běží, už dlouho na koni nebude a podobně.

Ale nikdo mu nenaslouchal.

To u Dewitta neexistovalo.

* * *

Shanton byl spokojen. Během uplynulých měsíců, obzvlášť ale minulé týdny, mimořádně hodně pracoval, takže měl na pořádný odpočinek docela chuť. Protože byl v Paříži, nemínil čas zabíjet. Nejdřív ze všeho si mínil obstarat vozidlo a projet se po městě. Další se uvidí.

Měl radost, že Dharkovi pomohl. Ohledně Robonů si byl Shanton jist, že Eylers slyší růst trávu.

Ale přesto si vzal k srdci Eylersovo přání, aby držel Robony i nadále v centru pozornosti.

* * *

„Radím vám, abyste byl pěkně poslušnej. Na palubu přichází Halef Džida. Už jsem mu o vaší neposlušnosti říkal prohlásil Zulo Busombo triumfálně. Stál před křeslem prvního pilota lodi ARCTUR, v němž seděl kapitán křižníku, P. S. Clark.

Clark neodpovídal.

V jeho kamenné tváři se nepohnul ani sval.

Naznačil jenom gesto, které mělo vyjadřovat: no, prosím. Pak

se opět věnoval obrazovkám. Zřetelně byla vidět blížící se čůčka. Clark vydal rozkaz, aby se otevřel hlavní vnější vchod.

Busombo byl rád, že Džida přiletěl. Necítil se jako velitel lodi ve své kůži. Jeho lidé sice zdejší posádku snadno přemohli, ale Clarkova osobnost sama o sobě ztělesňovala odpor. Kapitán však byl dosud natolik chytrý, aby se nenechal svést k otevřenému útoku. Věděl, že násilníci jako Busombo jsou nevypočitatelní.

Čůčka vklouzla na palubu.

O pár minut později vešel Halef Džida do velínu. Busombo ho po zdravil. Bylo na něm vidět úlevu, protože na palubu přišla autorita:

Během sledování výpočtů transice k temnému mraku v souhvězdí Labutě velitel Clark nenápadně pohlédl na přichozího. Brzy mu bylo jasné, jak je Džida nebezpečný.

Tento Arab po svém vstupu nepromluvil a netropil žádný povyk. Tiše promlouval s Busombem a nechal si vysvětlit situaci na ARCTURU. Jeho temné oči neustále sklouzávaly ke Clarkovi.

Ve vysílačkách přišly zprávy z TRIFIDU a VEGY, že jsou hotovi s výpočty transice a čekají jenom na ARCTURA. Spojová centrála to hlásila dál Clarkovi. Kapitán se rozhodl, že si zahraje na poslušného. Ale nemínil to přehánět, aby neprobudil Džidovo podezření, že blufuje.

Vstal, přešel k Džidovi a hlášení mu předal. V duchu uvažoval, jestli ho Džida pošle za Busombou nebo jestli rozhodne sám.

Rozhodl sám.

„Tak se postarejte, aby si vaše navigační oddělení pospíšilo,“ řekl Arab bezvýrazně.

„Postarám se,“ odvětil Clark.

Jakoby samozřejmě odešel do antigravitační šachty a vznesl se o patro výš k navigačnímu oddělení. Aniž by bral ohled na hlídky Robonů, řekl:

„Prosím, pospěšte si s výpočty transice. Posílá mě velitel Džida, abych vám to řekl. Myslím, že byste ho měli uposlechnout.“

Pak se otočil a vrátil se do velínu. Mohl si být účinkem svých slov zcela jist. Muži u počítačů budou dělat jenom tolik, kolik budou muset.

Hlavně pomalu.

Zatímco ubíhala minuta za minutou, jednal jeden muž na

ARCTURU na vlastní pěst.

Jmenoval se Wilson a byl to spojový důstojník.

Přestože ve spojové centrále stáli Roboni, podařilo se mu připravit momentální souřadnice lodi. Pak ještě přidal přibližné souřadnice transice do temného mraku v Labuti.

Pak UŽ jen vyčkával, až tyto údaje bude moci vložit do rezervního

hypervysílače.

Čekal na příležitost.

A ta přišla dřív, než čekal.

* * *

Zulo Busombo byl nervózní. Přecházel po velínu sem a tam.

„Copak ty transitní hodnoty nebyly spočítané?“ zeptal se Clarka.

„Jak jsem před chvílí zaslechl, byly nějaké potíže s hlavním počítačem,“ lhal kapitán, aniž by přitom hnul brvou. „Závada sice nebyla podstatná, ale přesto jsem nařídil, aby byla nejprve odstraněna. Už to asi bude. Hodnoty by měly přijít každou chvíli. Navrhuji, aby VEGA a TRIFIP mezitím transitovaly. Pokud bude pan Džida souhlasit,“ dodal s mírnou ironií v hlase.

Busombo nereagoval. Poodešel k Arabovi, jenž ještě stál v koutě velínu a nijak zvlášť se neprojevoval.

Clark věděl, že transici nemůže odsunovat donekonečna. Čekal ještě pět minut. Pak s těžkým srdcem sáhl po interkomu, aby si vyžádal hodnoty, na které se čekalo. Vtom mu přišla na pomoc náhoda.

„Zaměřovací centrála veliteli,“ ozvalo se z videofonu. „Silné otřesy, prostoru ve vzdálenosti deseti miliónů kilometrů. Pravděpodobně tři lodě, které letí k nám.“

„Oukej,“ řekl Clark, jako by šlo o bezvýznamné rutinní hlášení. Po slovech silné otřesy prostoru podstatně snížil hlasitost videofonu, takže Džida a Busombo nemohli další údaje hlášení slyšet.

Nebo přece?

Clark se nenápadně ohlédl. Oddechl si. Ti dva náčelníci Robonů se spolu bavili a neprojevovali žádnou nedůvěru.

„TRIFID zřejmě již transitoval,“ pravil Clark dostatečně nahlas, aby ho ti dva slyšeli. Pokud vůbec slyšeli, že došlo k nějakému ořesu prostoru, tak měli nyní vysvětlení. Clark si nevybral bezdůvodně TRIFID. Kdyby řekl VEGA, Džida by se mohl rozzlobit na svého zástupce nebo prostě nevěřit.

Ve velínu ARCTURU se mezi lidmi přepadené posádky šířilo napětí. Muži si povšimli, že Clark Robony oklamal, ale netušili, oč jejich veliteli jde. Věděli, do jak nebezpečné hry se pustil. Busombo jim stačil vysvětlit, kdo je Halef Džida a co všechno umí...

Zatímco Clark předstíral, že připravuje dlouho očekávanou transici, neustále si nenápadně pohrával se zaměřovači. Věděl tedy, že k ARCTURU skutečně míří další tři lodě. Byly to dvě kulovité lodě o průměru 400 metrů a jedna záchranná loď o nebyvalém průměru 750 metrů.

Tím se rozplynuly naděje, že se blíží křižníky pozemské flotily. Clark si vzpomněl na volání o pomoc z lodi HOPE Ralfa Larsena, která byla přepadena trojicí kulovitých lodí. Jedna z nich byla také tahle veliká. Clark stiskl tlačítko palubního interkomu a jakoby náhodou se přiblížil ústy k mikrofonu. Hodilo se mu, že oba Roboni, kteří hlídali velín, přešli ke svým velitelům.

„Clark všem!“ řekl tiše. „Budeme napadeni. Zapojte ochranné štíty. Poplach. Čekejte na první úder nepřítele. Naši hlídači jím budou zaskočení. Pokud budeme mít šance k akci, jednejte. Ale neriskujte!“

„Co to tam říkáte?“

Clarkovi přeběhl mráz po zádech. Vyvolal ho ostrý hlas těsně za ním. Ale navenek zůstal naprosto klidný. Rychlý pohled na zaměřovače mu sdělil, že cizí lodě musí každou chvíli zaútočit.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Clark, aby získal čas.

„Co jste to šeptal do interkomu?“ zopakoval Džida. Jeho černé obočí se podmračilo.

„Vydával jsem normální rozkazy pro přípravu posádky k...“ Zářivé zablesknutí velkých obrazovek ušetřilo Clarkovi další slova.

Zavyl poplach z přetížení ochranných štítů. Přístroje ukazovaly téměř stoprocentní zatížení.

Džida sebou trhl. Vyvaleně zíral na obrazovky. Stál na schůdku za Clarkem.

Neznámý nepřítel vypálil znovu. Obrazovky opět problemskly. Tentokrát byl ochranný štít přetížen. ARCTUR poskočil. Muži se

všude káceli. Přístroje praskaly, rozbíjely se a vytrhávaly se z uložení.

I Halef Džida spadl a udeřil se spánkem o hranu schodu. Nyní ležel na zádech. Otevřené Oči zíraly ke stropu. Z koutku úst mu vytékal tenký pramínek krve.

Zatímco Clark nepřerušil tok svých rozkazů, třetí pilot vstal a prohlédl Džidu.

„Je mrtvej!“ zařval, aby překřičel stroje.

Kapitán podmračeně přikývl. Měl nyní plné ruce práce, aby zachránil loď před zkázou.

Ještě jeden muž na palubě ARCTURU pocítil nyní obrovskou úlevu.

Wilson.

Když se v interkomu ozvalo varování před útokem, nenápadně přešel k rezervnímu vysílači a dělal, že ho kontroluje. Ve chvíli prvního zásahu ho zapnul a volání o pomoc vyslal i se souřadnicemi na maximální výkon.

ARCTUR se pustil za sesterskými loděmi VEGOU a TRIFIDEM. Ty mezitím zjistily, co se stalo a seskupovaly se do bojové formace.

Vzbouřenci nevěděli, co si mají počít. Mohli se jen dívat a doufat, že jim jejich zajatci zachrání život.

* * *

Ren Dhark se náhodou zdržoval na Cent Fieldu, když dorazilo volání o pomoc z ARCTURU. Okamžitě vyhlásil poplach a start všech lodí, které byly k dispozici.

Protože sám byl na palubě lodi COL, rovnou tam zůstal.. Převzal velení, protože její kapitán Janos Szardak odešel na poradu s inženýry a byl nyní v hangárech.

Za ohlušujícího dunění se lodě zvedaly a vlétaly do bledě modrého nebe. Protože se při poplachovém startu ihned nasadilo nejvyšší zrychlení, dunění lodí bylo brzy doprovázeno ranami vyvolanými překročením rychlosti zvuku.

Vzduch se jen pomalu uklidňoval.

Startovní plochy byly od impulzních pohonných paprsků lodí

tak horké, že se na ně půl hodiny nedalo vstoupit.

POINT OF, která stála stranou letiště, se po vyhlášení poplachu také připravila ke startu. Pak se z COLu ohlásil Ren Dhark a přikázal Danu Rikerovi, aby s prstencovou lodí zůstal na Zemi. Takže poplach na POINT OF zrušili a zpětně vyhlásili druhý pohotovostní stupeň.

Tino Grappa, šéf zaměřovačů, se ve své centrále nudil. Zapnul přístroje a aspoň sledoval, jak lodě pozemské flotily jedna po druhé transituji.

Pak nastal klid.

Grappa už chtěl přístroje vypnout, když opět zaregistroval silný otřes prostoru.

Okamžitě to probudilo jeho zájem!

O dvě minuty později volal Dana Rikera, jenž byl momentálně u Milese Congollona ve strojojně.

„Pane Rikere,“ hlásil rozrušeně. „Máme návštěvu: Mezi Marsem a pozemskou oběžnou dráhou vyšla z transice jedna z těch pyramidových lodí. Nalétává na Zemi. Rychlost deset procent jednoduché rychlosti světla.“

Riker ihned zareagoval.

„Riker všem,“ ozval se jeho hlas z palubního rozhlasu ve všech místnostech lodi. „V relativní blízkosti Země se vynořila cizí kosmická loď.“

Okamžitě připravit ke startu! Už je nejvyšší čas, abychom všem cizím bytostem jednoznačně vysvětlili, že u nás doma nemají co pohledávat.“

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE
Kurt Brand
MODRÉ POLE A BÍLÝ PROUD

Na zemi zavládne nepřehledná situace, která slouží k upevnění pozic Normana Dewitta. POINT OF bloudí kosmem a hledá tři lodě se vzbouřenými Robony. Při startu narazí na nepřátelskou pyramidovou loď, která zaútočí dosud neznámými zbraněmi - modrým silovým polem a bílým proudem..